நவீன கல்விக் கொள்கையை நோக்கி...

மெக்காலே கூறியது என்ன?

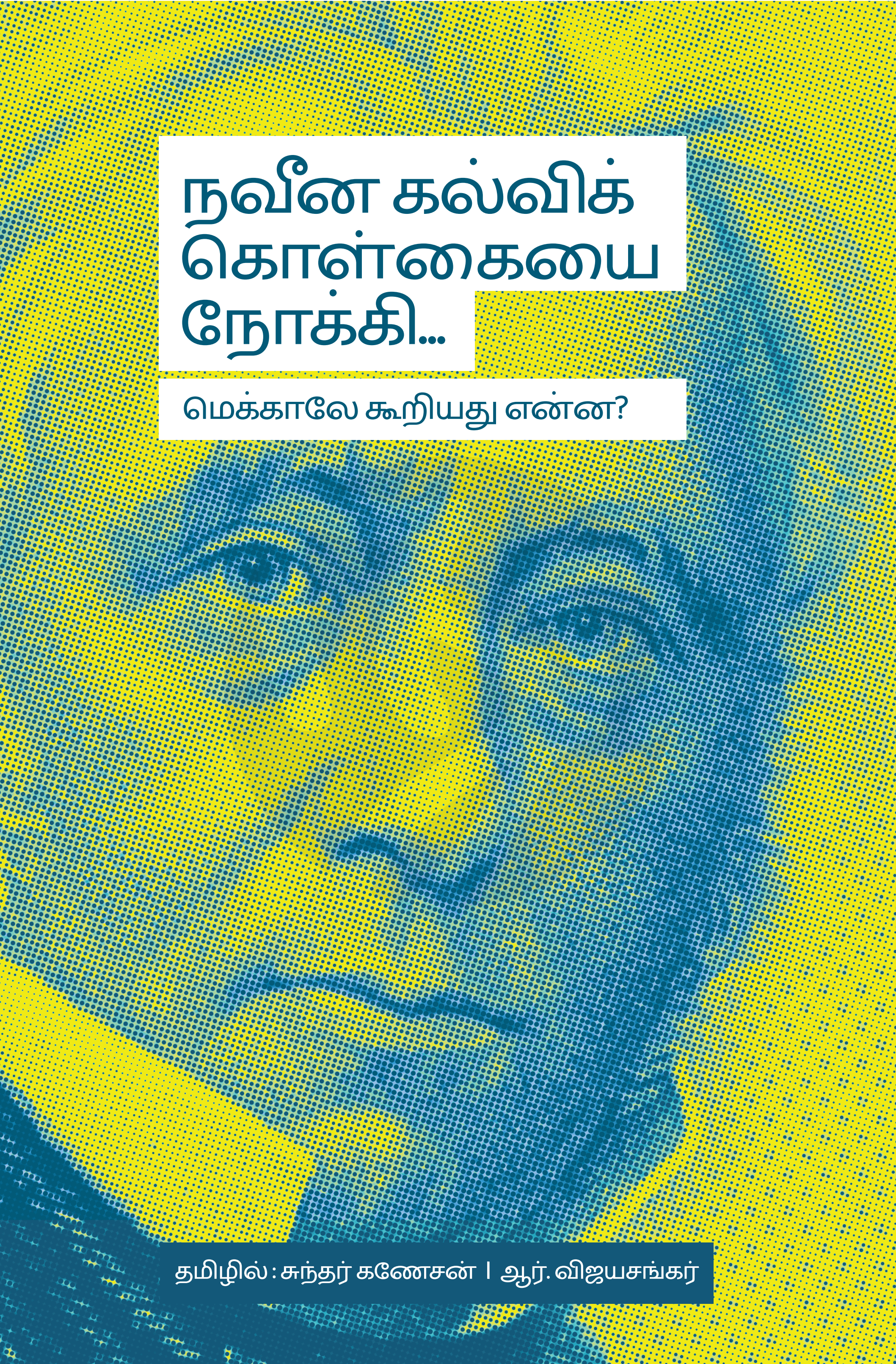

தமிழில் : சுந்தர் கணேசன் | ஆர். விஜயசங்கர்

நவீன கல்விக் கொள்கையை நோக்கி ...

மெக்காலே கூறியது என்ன?

தமிழில்

சுந்தர் கணேசன் | ஆர். விஜயசங்கர்

ரோஜா முத்தையா
ஆராய்ச்சி நூலகம்

மூலம்: பிரிட்டிஷ் பாராளுமன்றத்தில் தாமஸ் பாபிங்க்டன் மெக்காலே சமர்பித்த அறிக்கை, 1835

தமிழில்: சுந்தர் கணேசன், ஆர். விஜயசங்கர்
முதல் பதிப்பு, 2022

வெளியீடு:
ரோஜா முத்தையா ஆராய்ச்சி நூலகம்
3வது குறுக்கு தெரு, மைய தொழில்நுட்ப வளாகம்
தரமணி, சென்னை – 600113.

அட்டைப் பட வடிவமைப்பு: மோசஸ் கிலாட்சன்
அட்டைப் படம்: Wikimedia Commons

விலை: ரூ. 50

முன்னுரை

காலனிய காலக் கல்வி குறித்துப் பேச, எழுத முற்படும் எவராயினும் மெக்காலே குறித்தும் அவரின் அறிக்கை குறித்தும் பேசாமலோ, எழுதாமலோ கடந்து செல்ல முடியாது. இந்தியத் துணைக்கண்டத்தின் கல்வி வரலாற்றில் தனக்கென்ற ஒரு தனி இடத்தினை 'மெக்காலே அறிக்கை' கொண்டுள்ளது. மெக்காலே அறிக்கையினைக் குறித்த ஒரு பெரும் பிம்பம் ஏற்கனவே நமது மத்தியில் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளது. அவ்வறிக்கையில் அவர் குறிப்பிடும் விசயங்களைவிட, அவர் குறிப்பிடாத பல விசயங்களை அவர் குறிப்பிட்டதாகக் கூறி பரப்பப்பட்டு வருகிறது. உண்மையில் மெக்காலே குறிப்பிட்டது என்ன என்பதை ஒவ்வொருவரும் அறிந்து கொள்வது முக்கியமானது.

*பிரிட்டிஷ் நாடாளுமன்றத்தில் 1813ஆம் ஆண்டு நிறைவேற்றப்பட்ட பட்டயச் சட்டம், 1813 [*Charter Act of *1813] என்பதில் காணப்படும் முக்கியமான விசயங்களில் ஒன்று காலனிய நாட்டின் கல்வி மேம்பாட்டிற்காக ஆண்டுதோறும் ஒரு லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கப்படும் என்பதாகும். அதனால் காலனிய ஆதிக்கத்தில் மக்களின் கல்வியில் ஒரு மாற்றம் ஏற்பட்டது. மெட்ராஸ் மாகாணத்தின் ஆளுநரான தாமஸ் மன்றோ, 1820ஆம் ஆண்டு தனது ஆளுகைக்குக்கீழ் இருந்த பகுதிகளில்*

பல்வேறு கல்விசார் முன்னெடுப்புகளைச் செய்தார். மெட்ராஸ் மாகாணத்தின் எல்லைக்குட்பட்ட பகுதிகளில் காணப்படும் திண்ணைப் பள்ளிகளின் எண்ணிக்கை, மாணவர்களின் எண்ணிக்கை முதலிய தரவுகளை மாவட்ட ஆட்சியர்களைக் கொண்டு தொகுத்தார், நவீன பள்ளிகளை உருவாக்கும் செயல்பாட்டை முன்னெடுத்தார். பாடநூல் கழகங்களை உருவாக்குவதிலும் பங்காற்றினார். இக்காலக்கட்டத்தில் இந்தியத் துணைக்கண்டம் முழுவதுமே கல்விசார் விவாதங்கள் பெருமளவில் நடைபெற்றன. ஒருபுறத்தில், சில சுதேசிகளும் ஆங்கிலேய அலுவலர்களும் ஆங்கில மொழிக் கல்விக்கு ஆதரவாக விவாதித்தனர், மற்றொரு புறத்தில், ஆங்கிலம் வேண்டாமென்றும் கீழ்த்திசை மொழிகளே கற்பிக்கப்பட வேண்டுமென்றும் கீழ்த்திசைப் பற்றாளர்களும் வேறுசில சுதேசிகளும் விவாதித்தனர். ராஜாராம் மோகன்ராய் போன்றோர் ஆங்கில மொழிக் கல்விக்கு ஆதரவாக நின்றனர்.

கல்வி மேம்பாட்டிற்காக ஒதுக்கப்படும் இந்தத் தொகையினை எத்தகைய முறையில் பயனுள்ளதாகச் செலவிட வேண்டும் என்பதை மையமாகக் கொண்டு அமையப்பெற்றது மெக்காலேவின் அறிக்கை. காலனிய காலக் கல்விமுறையின் முக்கியக் கூறாக இருப்பது அனைவருக்கும் கல்வி எனும் கொள்கையாகும். காலனிய காலத்திற்கு முன்புவரை கல்வி என்பது பரவலாக்கம் செய்யப்படாமல்

இருந்தது. ஏற்கனவே நிலவிய சமஸ்கிருதம், அரபு கல்வியானது அடிப்படையில் சிலரைப் புறந்தள்ளிவிட்டு, சிலருக்கு மட்டுமே கல்வி வழங்கியது. அதாவது சமஸ்கிருதத்தை இங்கு அனைவராலும் கற்க முடியாது. அதேபோல் மதராசா கல்விமுறையும் இஸ்லாமியர்களுக்காகவே இருந்தது. இதிலிருந்து மாறுபட்டு, மெக்காலே கொண்டு வந்த ஆங்கிலக் கல்வி முறை என்பது அனைவரையும் உள்ளடக்கியதாகவும் யாரையும் புறந்தள்ளாமலும் அமைந்திருந்தது. இன்னும் குறிப்பாக, அனைவருக்கும் ஒரே கல்வி, அது ஆங்கில மொழிக் கல்வி என வலியுறுத்தியது.

காலனிய காலத்தில் அதுவரை கற்பிக்கப்பட்டு வந்த சமஸ்கிருதம், அரபு ஆகிய மொழிகளுக்கு மாற்றாக ஆங்கில மொழிக் கல்வியினைக் கற்பிக்க வேண்டுமென மெக்காலே வாதிட்டார். தனது வாதங்கள் நியாயமானது என்பதை நிறுவ, தனது சொந்த நாட்டின் வரலாற்றினை எடுத்துரைக்கிறார். பண்டைய கிரேக்க, எகிப்திய அறிவுச் செல்வங்களைப் படித்ததாலும், பின்னர் அவற்றை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்ததன் மூலமாகவும்தான் இங்கிலாந்து வளர்ச்சி அடைந்தது என்று குறிப்பிடுகிறார். அத்தகைய அறிவு வளர்ச்சிக்குக் காரணமாய் அமைந்த ஆங்கிலத்தினைக் காலனிய மக்கள் கற்க வேண்டுமென வலியுறுத்தினார்.

அக்காலத்தில் வேறுமொழிகளில் காணப்பட்ட முக்கியமான அறிவார்ந்த விசயங்கள்

எதுவும் சமஸ்கிருதம் மற்றும் அரபியில் மொழிபெயர்க்கப்படவில்லை. இந்தியாவில் இருந்த நூல்களில் காணப்பட்ட புராணங்களும் மதம்சார்ந்த விசயங்களுமே மெக்காலேவிடம் காண்பிக்கப்பட்டன. வரலாறு என்பவை வெறும் கட்டுக்கதைகளாலும் தொன்மக் கதைகளாலும் அமைந்திருந்தன. இவற்றினைக் கற்பதன்மூலம் எந்தப் பயனும் இல்லை என்றும், அதற்குப் பதிலாக நவீன மொழியாகவும் உலகில் உள்ள பல்வேறு அறிவுசார்ந்த செயல்பாடுகளை மொழிபெயர்த்து வைத்துள்ள ஆங்கில மொழியினைக் கற்பது அதிகப் பயனுள்ளதாய் அமையுமென மெக்காலே வாதிட்டார்.

1835ஆம் ஆண்டு மெக்காலே தனது அறிக்கையினைச் சமர்ப்பித்த போது, அது ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. ஆயினும் அது இந்தியத் துணைக்கண்டத்திற்கான கல்விக் கொள்கையாக அப்படியே முழுவதுமாக எடுத்துக் கொள்ளப்படவில்லை. அடுத்து வந்த, காலனிய நிர்வாக அலுவலர்கள் அவ்வறிக்கையினைப் புறக்கணித்தனர். மெக்காலே அறிக்கை போன்று 150க்கும் மேற்பட்ட அறிக்கைகள் அரசிடம் சமர்ப்பிக்கப்பட்டுள்ளன என்பதையும் நாம் கவனத்தில் கொள்ளவேண்டும். இருந்தபோதிலும், மெக்காலேயின் அறிக்கையில் குறிப்பிடப்பட்ட முக்கியமான விசயங்கள், பல்வேறு வழிகளில் அதற்குப்பின் வந்த கல்விசார்ந்த அறிக்கைகளிலும் கல்விக் கொள்கைகளிலும் வெளிபட்டுக்கொண்டே இருந்தன. அதனால் இந்தியத் துணைக்கண்டத்தில் ஆங்கில மொழிக்

கல்வி என்பது ஏதேனும் ஒரு வகையில் மெக்காலே அறிக்கையுடன் தொடர்புடையது.

தற்போது நாம் அடைந்திருக்கும் வளர்ச்சிக்கு ஆங்கில மொழிக் கல்வியே பெரும் பங்காற்றியுள்ளது. அத்தகைய வளர்ச்சியினைச் சாத்தியப்படுத்துதலில் மெக்காலே அறிக்கைக்கு முக்கியப் பங்கு உண்டு. இந்த அறிக்கையில் சொல்லப்படாத விசயங்களைக் கூறியும், திரித்தும் இவ்வறிக்கைக்கு எதிரான வாதங்கள் வைக்கப்படுகின்றன. அதனால், அவ்வறிக்கையினைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்து தமிழ்ச் சமூகத்திற்குக் கொண்டுசெல்லுதல் தேவையாக உள்ளது.

இம்மொழிபெயர்ப்பிற்கு இந்திய தேசிய ஆவணக் காப்பகத்திலிருந்து பெறப்பட்டட பிரதியும் கொலம்பியா பல்கலைக்கழகத்திலிருந்து பெறப்பட்ட பிரதியும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இவ்விரண்டு பிரதிகளையும் ஒப்பிட்டு, சரி பார்த்து தமிழில் மொழிபெயர்த்துள்ளோம். மெக்காலே அறிக்கை குறித்த உரையாடலை உருவாக்கி, இம்மொழிபெயர்ப்பிற்கான தூண்டுதலை அளித்தவர் தமிழ்நாடு மாநில திட்டக்குழுவின் துணைத் தலைவர் பேரா. ஜெ. ஜெயரஞ்சன். அவருக்கு நன்றியினைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம். மேலும் மொழிபெயர்ப்பில் ஆலோசனைகள் வழங்கிய ஆர். பாலகிருஷ்ணன், ஏ.எஸ். பன்னீர்செல்வன் ஆகியோருக்கும் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

தாமஸ் பாபிங்க்டன் மெக்காலே அவர்களின் அறிக்கை

உ பிப்ரவரி 1835

1. இதுவரை பின்பற்றப்பட்ட கல்வி முறை பிரிட்டிஷ் பாராளுமன்றத்தில் 1813ஆம் ஆண்டு வழங்கப்பட்ட பரிந்துரைகளின் படி மட்டுமே இருக்கிறது என்பது பொதுக் கல்விக்குழுவில் இருக்கும் சில கனவான்களின் கருத்தாக தெரிகிறது. அவர்களின் கருத்து சரியாக இருக்கும் பட்சத்தில், கல்வி முறையில் மாற்றத்தை ஏற்படுத்த ஒரு சட்டம் கொண்டுவருவது அவசியம். எனவே, இந்திய அவையின் உறுப்பினர் என்ற முறையில் எனக்கு முன்னால் இந்தப் பிரச்சனை வரும்வரை நமக்கு முன் இருக்கும் பாதகமான கூற்றுகளைக் குறித்து நான் கருத்து ஏதும் சொல்லாமல் தவிர்ப்பது சரியாக இருக்குமென நினைக்கிறேன்.

2. பாராளுமன்றத்தின் இந்தச் சட்ட வரைவினை எந்தவிதத்தில் சுருக்கிப் பார்த்தாலும் அதற்குக் கொடுக்கப்பட்ட பொருளை உணர்த்துவதாக எனக்கு தெரியவில்லை. கற்க வேண்டிய குறிப்பிட்ட மொழிகளைப் பற்றியோ அல்லது அறிவியல் பாடங்களைப் பற்றியோ அதில் எதுவுமில்லை. "இலக்கியங்களை மீட்டெடுத்து மேம்படுத்துவதற்கும், கற்றறிந்த இந்தியர்களை ஊக்குவிக்கவும், பிரித்தானிய ஆளுகைக்குட்பட்ட பகுதிகளில் வாழும் மக்களிடையே அறிவியல் பாடங்களை அறிமுகப்படுத்தி மேம்படுத்தவும்", ஒரு தொகை ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது. இலக்கியம் என்றுசொல்லும்போது, பாராளுமன்றம் அரபு மற்றும் சமஸ்கிருத இலக்கியத்தை மட்டுமே குறித்திருக்க முடியும் எனவும், மில்டனின்

கவிதைக்கும், லாக்கின் தத்துவத்திற்கும் நியூட்டனின் இயற்பியலுக்கும் பரிச்சையமான ஒரு சுதேசிக்கு "கற்றறிந்த சுதேசி" என கவுரவமான பட்டத்தைக் கொடுத்திருக்கவே முடியாது என்றும் வாதிடப் படுவதாகப் புரிந்துகொள்ள முடிகிறது. ஆனால் ஆன்றோர்கள் என்று யாரை அழைக்கிறார்கள் என்றால் இந்துக்களின் புனித நூல்களைப் படித்தவர்களையும், அருகம் புல்லின் அனைத்து பயன்களை அறிந்தவர்களையும், கடவுளர்களுக்கு உள்ளே உறைந்திருக்கும் மர்மங்களை அறிந்தவர்களையும் தான். இது எனக்கு மிகவும் திருப்தி அளிக்கக்கூடிய விளக்கமாகத் தெரியவில்லை. இதற்கு இணையான ஒரு எடுத்துக்காட்டைப் பார்க்கலாம்: ஒரு காலத்தில் ஐரோப்பிய நாடுகளைவிட அறிவில் உயர்ந்த நாடாக இருந்து இப்பொழுது அதள பாதாளத்திற்குச் சென்றுவிட்ட எகிப்தினைச் சேர்ந்த பாஷாக்கள் [தலைவர்கள்], ஒருவேளை "இலக்கியத்தை மீட்டெடுக்கவும், மேம்படுத்தவும், எகிப்தின் ஆன்றோர்களை ஊக்குவிக்கவும்" அம்மாகாணத்தின் பாஷா ஒரு தொகையை ஒதுக்குவதாக இருந்தால் அவர் இளைஞர்கள் சித்திர எழுத்துகளைப் படிப்பதற்கும், 'ஒசிரியஸ்' எனும் கட்டுக்கதைகளின் தத்துவத்தைக் கண்டறியவும், ஆதிகாலத்தில் பூனைகளையும் வெங்காயத்தையும் அலங்கரிக்கும் சடங்குகள் எவ்வளவு துல்லியமாக நடந்தன என்று ஆராய்வதற்கும் அந்தத் தொகையைப் பயன்படுத்த முடியும் என நினைத்தார் என்று யாராவது ஒரு முடிவிற்கு வர முடியுமா? இளம் குடிமகன்கள்

ஒபிலிஸ்குகளை [நினைவுத்தூண்கள்] ஆய்ந்தறியும் பணியில் ஈடுபடுத்துவதற்குப் பதிலாக, அவர்களுக்கு ஆங்கிலம், பிரெஞ்சு மொழிகளும் அவற்றை முதன்மையான திறவுகோல்களாகக் கொண்டு அனைத்து அறிவியல் பாடங்களும் கற்பிக்கப்பட வேண்டும் என ஆணை பிறப்பித்திருந்தால் அந்தத் தலைவரை ஒரு நிலைபாட்டில் நிற்காதவர் எனக் குற்றம்சாட்டுவது நியாயமா?

3. பழைய கல்வி அமைப்பின் ஆதரவாளர்கள் எந்த வார்த்தைகளை நம்பியிருந்தார்களோ அவை அவர்களுக்குச் சாதகமாக அமையவில்லை. இதுமட்டுமல்லாமல், அதைத் தொடர்ந்து வரும் வார்த்தைகள் அவர்களுக்கு எதிராகவே அமைந்திருக்கின்றன. “இந்த லட்ச ரூபாய் இந்திய இலக்கியத்தைப் புதுப்பிப்பதற்கு மட்டுமின்றி பிரிட்டிஷ் ஆளுகைக்கு உட்பட்ட பகுதிகளில் வாழும் மக்களுக்கு அறிவியல் ஞானத்தை அறிமுகம் செய்து மேம்படுத்துவதற்குமானது” என்பதுதான் அவர்கள் விளக்கத்திற்கு அடிப்படையான சொற்றொடராக அமைந்திருக்கிறது; நான் வாதிடும் மாற்றங்களை அங்கீகரிக்க இவ்வார்த்தைகள் மட்டுமே போதுமானது.

4. எனது விளக்கத்தை இச்சபை ஏற்றுக்கொண்டால், மேலும் எந்தச் சட்டமும் அவசியமில்லை. அவர்கள் ஏற்கவில்லை என்றால், 1813ஆம் ஆண்டு சட்டத்தில் இருக்கும்

சிக்கல்களை உருவாக்கக்கூடிய உட்பிரிவு எண். 1—ஐ திரும்பப்பெறும் ஒரு சுருக்கமான சரத்தினை முன்மொழிவேன். என்னுடைய வாதம் செயல்முறை வடிவத்தை மட்டுமே குறித்தானது. கீழ்த்திசைக் கல்வி முறையின் பற்றாளர்கள் முன்வைக்கும் வாதத்தை ஏற்றுக்கொண்டால், அது எல்லா மாற்றத்திற்கும் எதிரானதாக அமையும். தற்போதைய அமைப்பின் மீதே பொதுமக்களின் நம்பிக்கை இருப்பதாகவும், அரபு, சமஸ்கிருத கல்வியை ஊக்குவிப்பதற்கு இதுவரை பயன்படுத்தப்பட்ட நிதி ஒதுக்கீட்டில் மாற்றம் செய்வது அந்த நம்பிக்கையைச் சிதைப்பதற்குச் சமம் எனவும் அவர்கள் கருதுகிறார்கள். எந்தத் தருக்கத்தின் அடிப்படையில் இந்த முடிவுக்கு வந்திருப்பார்கள் என்று புரிந்துகொள்வது எளிதல்ல. இலக்கியங்களை ஊக்குவிப்பதற்காகப் பொது நிதியிலிருந்து வழங்கப்படும் நல்கைகள், அதே நிதியிலிருந்து வழக்கமான பயன்பாட்டிற்கோ அல்லது பயனளிக்கும் எனக் கருதப்படும் வேறு நோக்கத்திற்கோ வழங்கப்படும் நல்கைகளில் இருந்து எவ்விதத்திலும் மாறுபட்டவை அல்ல. ஆரோக்கியமானது என்று கருதப்படுகிற ஓர் இடத்தில் ஒரு மருத்துவ இல்லத்தை உருவாக்குவதாக வைத்துக்கொள்வோம். அதன் பலன் நம் எதிர்பார்ப்பிற்கு ஏற்ப அமையவில்லை என்றாலும் அவ்விடத்தில் அந்த இல்லம் இருந்தே ஆகவேண்டும் என்று சொல்வோமா? ஒரு படகுத் துறையைக் கட்டத் துவங்குகிறோம் என்று வைத்துக்கொள்வோம்.

ஆனால் அந்தப் படகுத்துறை பயனற்றது எனப் பின்னர் நாம் உணர்வதற்குக் காரணம் இருந்தால் அக்கட்டுமானத்தை நிறுத்துவது பொதுமக்களின் நம்பிக்கையை மீறுவதாகுமா? சொத்துரிமைகள் புனிதமானவை என்பதில் ஐயமில்லை. ஆனால் அவற்றிற்கு இல்லாத தன்மைகளைக் கற்பிக்கும் நடைமுறை போல் ஊறு விளைவிப்பது வேறு ஒன்றுமில்லை. இப்போது இந்த நடைமுறை வருத்தம் தரும் அளவிற்குப் பொதுவாகி போய்விட்டது.

சொத்துக்களுக்கான புனிதத்துவத்தின் மீது அவதூறுகளை வீசுபவர்கள் உண்மையில் சொத்துக்களை நிலைநிறுத்தும் நிறுவனங்கள்மீது தான் அந்தத் தரமற்ற பலவீனமான அவதூறுகளை வீசுகிறார்கள். சமஸ்கிருதம் மற்றும் அரபு மொழிகளைக் கற்பிக்கும் ஆசிரியருக்கோ அல்லது கற்கும் மாணவருக்கோ வருமானம் கிடைக்கும் என்கிற உறுதிமொழியை அரசாங்கம் கொடுத்திருந்தால் — அல்லது அரசாங்கம் அவர்களில் யாராவது ஒருவரது மனதில் அப்படிப்பட்ட நியாயமான எதிர்பார்ப்பை உருவாக்கியிருந்தால் — வருமானம் குறித்த அந்த மனிதரின் ஆர்வத்தை நான் மதிப்பேன். பொதுமக்களின் நம்பிக்கை குறித்த கேள்வி எழுப்புவதைத் தாங்கிக்கொள்வதைவிட தனிமனிதர்களுக்கு உதவும் வகையில் ஒரு தாராளமான போக்கை நான் மேற்கொள்வேன். சில மொழிகள் பயனற்றுப் போனாலும், சில அறிவியல் பாடங்கள் வழக்கொழிந்து போனாலும்

அரசாங்கம் அவற்றைக் கற்பித்தே தீருவோம் எனப் பிடிவாதமாகச் செயல்படுவது மிகவும் அர்த்தமற்றது என எனக்குத் தோன்றுகிறது. இந்தப் பொருள் குறித்து இந்திய அரசுக்கு ஒரு எண்ணம் இருந்தது என்றும், அவற்றிற்கான நிதியை மாற்ற முடியாத அளவுக்கு நிரந்தரமானது என்று கூறும் ஒரு வார்த்தைகூட எந்தப் பொது ஆவணங்களிலும் இல்லை. ஆனால் ஒருவேளை உண்மை இதற்கு மாறாக இருந்திருந்தால் அப்படிபட்ட ஓர் உறுதிமொழியுடன் எங்களை தொடர்பு படுத்துவதற்கு திறமை நமக்கு முன்பிருந்த அதிகாரிகளுக்கு இல்லை எனக் கூறியிருப்பேன். குடிமக்கள் அனைவருக்கும் காலவரையின்றி பெரியம்மைக்கான தடுப்பூசி செலுத்தப்படவேண்டும் என்கிற ஒரு சட்டத்தை மிகப் புனிதமான முறையில் கடந்த நூற்றாண்டில் அரசாங்கம் இயற்றியிருக்குமானால் ஜென்னரின் கண்டுபிடிப்பிற்குப் பின்னும் அதைத் தொடர்ந்து நடைமுறைபடுத்தும் கடப்பாடு அரசுக்கு இருக்கிறது என்றாகுமா?

தொடர்ந்து நடைமுறைபடுத்துவோம் என யாரும் பொறுப்பேற்கமுடியாத, அந்தப் பொறுப்பிலிருந்த யாராலும் விடுவிக்க முடியாத வாக்குறுதிகளை, யார் மீதும் சுமத்தப்படாத இந்த உரிமைகளை, உடமையாளர்கள் இல்லாத சொத்துகளை, யாரையும் ஏழையாக்காத இந்தக் கொள்ளையை என்னைவிட அதிக அறிவுத் திறனுள்ளவர்கள் வேண்டுமானால் புரிந்துகொள்ளலாம். ஒவ்வொரு அவதூறையும் நியாயப்படுத்தும் இந்த முறையீடு

இங்கிலாந்திலும் இந்தியாவிலும் தொடர்ந்து பயன்படுத்தப்படும் வெறும் சொற்களால் ஆனது மட்டுமே; இதற்குப் பதிலாக வேறு எந்த முறையீட்டையும் செய்ய முடியாது.

5. இந்தியாவில் கல்வியை மேம்படுத்துவதற்காகச் சிறந்த வழி என்று நினைக்கப்படும் ஒன்றிற்காக கவர்னர் ஜெனரலின் ஆளுகைக்குள் இந்த ஒரு லட்சம் ரூபாய் கொடுக்கப்பட்டதாக நினைக்கிறேன். இந்த நிதி இனிமேல் அரபியை, சமஸ்கிருதத்தை ஊக்குவிக்கச் செலவிடப்படாது என்று வழிகாட்டுவதற்கான சுதந்திரம் கவர்னர் ஜெனரலுக்கு இருக்கிறது என்று நினைக்கிறேன்; ஆனால் இந்தச் சுதந்திரம் மைசூரில் புலிகளைக் கொல்வதற்கான வெகுமதி குறைக்கப்படும் அல்லது மதாலயங்களில் மந்திரங்களை ஓதுவதற்கு இனிமேல் பொதுப்பணத்தைச் செலவிட முடியாது என்று சொல்வதற்கு இருக்கும் அளவிலான சுதந்திரத்தின் அளவுதான் இருக்கும்.

6. இப்போது நாம் விசயத்தின் சாரத்திற்கு வந்திருக்கிறோம். நம்மிடம் நிதி உள்ளது. இந்நாட்டு மக்களின் அறிவு மேம்பாட்டிற்காக அரசாங்கம் காட்டப்போகும் வழியில் பயன்படுத்தக்கூடிய நிதி உள்ளது. அதை மிகவும் பயனுள்ள வழியில் எப்படி பயன்படுத்தப் போகிறோம் என்பதுதான் நம்முன் உள்ள எளிமையான வழி.

7. எல்லோருக்கும் ஒரு கருத்தில் உடன்பாடு

இருப்பதாகத் தெரிகிறது. அதாவது, இந்தியாவின் இப்பகுதி மக்களால் பொதுவாகப் பேசப்படும் வட்டார மொழிகளில் இலக்கியத் தகவல்களோ அறிவியல் தகவல்களோ இல்லை, அவை வளம் குறைவாகவும் கரடாகவும் இருக்கின்றன, வேறு இடத்திலிருந்து வளப்படுத்தினாலொழிய எந்தவொரு மதிப்பிற்கரிய நூலினையும் அந்த மொழிகளில் எளிதாக மொழிபெயர்க்க இயலாது என்பதுதான் அந்தக் கருத்து. அவர்களிடையே மேற்படிப்புகளைத் தொடரும் வழிவகைகள் இருப்போரை அறிவுப்பூர்வமாக மேம்பாடு அடையச் செய்வது அவர்களிடையே வழக்கத்திலிருக்கும் மொழி தவிர, வேறு மொழியினால் மட்டுமே தற்போது சாத்தியம் என்பதை அனைத்துத் தரப்பினரும் ஒப்புக்கொள்வதாகத் தெரிகிறது.

8. அப்படியானால் அது எந்த மொழியாக இருக்கலாம்? குழு உறுப்பினர்கள் ஒரு பாதி அது ஆங்கிலமாக இருக்க வேண்டும் எனக் கருதுகின்றனர். மற்றொரு பாதி அரபு மொழியையும் சமஸ்கிருதத்தையும் வலுவாகப் பரிந்துரைகின்றனர். என்னைப் பொறுத்தவரையில், எந்த மொழி கற்பது மிகவும் பயனுள்ளதாக இருக்கும் என்பதே இப்போதையக் கேள்வி.

9. எனக்கு சமஸ்கிருதமோ அரபு மொழியோ தெரியாது. ஆனால், அவற்றைச் சரியாக மதிப்பிடுவதற்கு என்னால் செய்யமுடிந்த அனைத்தையும் செய்திருக்கிறேன். மிகவும்

கொண்டாடப்படும் அரபு, சமஸ்கிருத நூல்களின் மொழிபெயர்ப்புகளை நான் வாசித்திருக்கிறேன். இங்கும் இங்கிலாந்திலும் கீழ்த்திசை மொழிகளில் தேர்ச்சி பெற்றதனால் தனித்து நிற்கும் மனிதர்களுடன் நான் உரையாடியிருக்கிறேன். கீழ்த்திசை நூல்களைக் கற்றவர்கள் மதிப்பீட்டினை அவர்களின் கருத்தின்படியே ஏற்கத் தயாராக உள்ளேன். இந்தியா மற்றும் அரேபியாவின் மொத்த இலக்கியத்திற்கும் ஓர் ஐரோப்பிய நூலக அலமாரிகூட ஈடாகாது என்பதை மறுப்பவர் எவரையும் அவர்களிடையே கண்டதில்லை. கீழ்த்திசைக் கல்வித் திட்டத்தினை ஆதரிக்கும் குழு உறுப்பினர்கள் அனைவரும் மேற்கத்திய இலக்கியங்கள் கொண்டுள்ள உள்ளார்ந்த மேன்மையை முழுமையாக ஒப்புக்கொள்கின்றனர்.

10. கவிதைப்புலத்தில்தான் கீழ்த்திசை எழுத்தாளர்கள் கைதேர்ந்தவர்களாக இருக்கிறார்கள் என்பதை யாராலும் மறுக்கமுடியாது. மேலும், அரபு, சமஸ்கிருத கவிதைகளைப் பெருமைமிகுந்த ஐரோப்பிய நாடுகளின் கவிதைகளுடன் ஒப்பிட முடியும் என்று கூறத்துணியும் எந்தக் கீழ்த்திசையாளரையும் நான் நிச்சயமாகச் சந்தித்ததில்லை. ஆனால், நாம் புனைவு இலக்கியங்களைக் கடந்து தகவல்களைப் பதிவு செய்தும் பொதுக் கோட்பாடுகளை ஆய்வு செய்தும் படைக்கப்பட்ட நூல்களைக் கணக்கில் எடுத்துக்கொள்ளும்போது, ஐரோப்பிய நூல்களின் மேன்மை அளவிடற்கரியதாய் உள்ளது. இங்கிலாந்து பள்ளிகளில் பயன்படுத்தப்படும்

மிகச் சுருக்கமான ஆரம்பக்கல்வியின் சுருக்கப்பட்ட நூல்களைவிட சமஸ்கிருத மொழி நூல்கள் அனைத்திலிருந்தும் தொகுக்கப்பட்ட வரலாற்றுத் தகவல்கள் மதிப்பில் குறைவானவை என்று சொல்வது மிகையானது இல்லை என நான் நம்புகிறேன். பௌதீக அல்லது ஒழுக்கத் தத்துவத்தின் எல்லா பிரிவுகளை பொறுத்தவரையும் ஒப்பீட்டளவில் இருநாடுகளும் ஒரே நிலையில் தான் உள்ளன.

***11.** அப்படியிருக்கையில், நமது வாதம் எங்கு நிற்கிறது? தாய் மொழி மூலம் தற்போது கற்பிக்கமுடியாத சூழலில் உள்ள அம்மக்களுக்கு நாம் கல்வி கற்பிக்க வேண்டும். அவர்களுக்கு ஓர் அன்னிய மொழியைக் கற்றுத்தர வேண்டும். நமது மொழியின் முக்கியத்துவத்தை நினைவுக்கூர எந்த அவசியமும் ஏற்படப்போவதில்லை. அது மேற்கத்திய நாடுகளிலேயே சிறப்புத் தன்மையுடன் தனித்துநிற்கிறது.*

இம்மொழியில் அளவற்ற புனைவு இலக்கியங்கள் உள்ளன, அவை கிரேக்கம் நமக்கு அளித்த உன்னதமான இலக்கியங்களுக்கு எந்த வகைகளிலும் குறைவானதல்ல; பேச்சுத்திறனின் ஒவ்வொரு வகைக்கான மாதிரிகளைக் கொண்டது; கதையாடல்களாக மட்டும் கருதப்படும் இதுவரை விஞ்சப்படாத தார்மீக, அரசியல் நெறிகளைப் போதிப்பதில் ஈடு இணையில்லாத வரலாற்று படைப்புகளைக் கொண்டது; மனித வாழ்வியலையும் மனித

இயல்பையும் சரியானதாகவும் உயிர்துடிப்புடனும் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் மீமெய்யியல் [Meta-physics], நீதிநெறிகள், அரசாட்சி, நீதிநிர்வாகம், வணிகம் சார்ந்த ஆழமான புரிதல்களைக் கொண்டது; மனிதனின் உடல்நலத்தைப் பேணும், வசதியை அதிகரிக்கும் அல்லது அறிவுத்திறனை விரிவாக்கும் பரிசோதனை அடிப்படையிலான ஒவ்வொரு அறிவியல் துறையையும் குறித்த சரியான மற்றும் முழுமையான தகவல்களைக் கொண்டிருக்கிறது.

அந்த மொழியை [ஆங்கிலத்தை] அறிந்தவர்கள் தொண்ணூறு தலைமுறைகளாக இந்தப் பூமியிலுள்ள அறிவார்ந்த நாடுகள் அனைத்தும் உருவாக்கி, குவித்து, பாதுகாத்து வைத்திருக்கும் எல்லா அறிவுச் செல்வங்களையும் அறிந்துக் கொள்ளும் நிலையில் இருக்கிறார்கள். இந்த மொழியிலிருந்து அழிந்துபோன இலக்கியம் முந்நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு அனைத்து உலக மொழிகளிலிருந்த இலக்கியங்களை விட அதிக மதிப்பு வாய்ந்தது என்று தாராளமாகச் சொல்லலாம். அது மட்டுமல்ல, ஆங்கிலம் இந்தியாவில் ஆளும் வர்க்கம் பேசும் மொழியாக உள்ளது. அரசுப் பதவிகளிலிருக்கும் மேட்டுக்குடி இந்தியர்கள் பேசும் மொழியாகவும் இருக்கிறது. அனைத்து கீழ்த்திசைக் கடல்கள் வழியாகவும் நடக்கும் வணிகத்தின் மொழியாகவும் அது மாற வாய்ப்பிருக்கிறது. அது, வளர்ந்து வரும் இரு பெரும் ஐரோப்பிய சமூகங்களின் — தென்னாப்ரிக்கா மற்றும் ஆஸ்திரேலியா — மொழியாக உள்ளது; இந்தச் சமூகங்கள்

ஒவ்வொரு ஆண்டும் அதிக முக்கியத்துவம் பெறுபவையாகவும் நமது இந்திய சாம்ராஜ்ஜியத்துடன் இன்னும் அதிக நெருக்கமாகி வருகின்றன. நாம், நம் இலக்கியங்களின் உள்ளார்ந்த மதிப்பினைப் பார்த்தாலும் அல்லது இந்நாட்டின் குறிப்பிட்ட சூழலைப் பார்த்தாலும், அனைத்து அன்னிய மொழிகளைவிட, நம் சுதேசிகளுக்கு ஆங்கிலம் தான் மிக பயனுள்ளதாக இருக்கும் என்று கருதுவதற்கு வலுவான காரணங்கள் உள்ளன.

12. நம் முன் இருக்கும் கேள்வி இதுதான்: இந்த மொழியை [ஆங்கிலம்] கற்பிக்கும் அதிகாரம் நம்மிடம் இருக்கும் போது, எந்தப் பொருள் குறித்தும் நம்மிடம் இருக்கும் புத்தகங்களுக்கு ஈடான புத்தகங்களே இல்லாத மொழிகள் என்று அனைவராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கும் அரபியிலும் சமஸ்கிருதத்திலும் நாம் கற்பிப்போமா இல்லையா? நாம் ஐரோப்பிய அறிவியலைக் கற்பிக்கும்போது ஐரோப்பிய அமைப்பிகளிலிருந்து எங்கெல்லாம் மோசமாக வேறுபடுகிறது என்று அனைவராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட அமைப்புகளைக் கற்பிப்போமா இல்லையா? நாம் வலுவான தத்துவத்தையும் உண்மையான வரலாற்றையும் அரசாங்கச் செலவில் ஆதரிக்கும்போது, லாடம் அடிக்கும் ஓர் ஆங்கிலேயக் கொல்லனைக்கூட தலைகுனியச்செய்யக்கூடிய மருத்துவக் கோட்பாடுகளையும், ஆங்கிலேய உறைவிடப்பள்ளி மாணவிகளைக்கூட சிரிக்கவைக்கக்கூடிய

வானியல் சாஸ்திரத்தையும், முப்பது அடி உயரமுள்ள முந்நூறு ஆண்டுகாலம் ஆட்சி செய்த பல இராஜாக்கள் நிரம்பிய வரலாற்றையும், அமிழ்தும் வெண்ணையும் நிரம்பி வழியும் கடல்களைக் குறித்துப்பேசும் புவியியலையும் ஏற்றுக்கொள்வோமா?

13. நாம் நம்மை வழிநடத்துவதற்கான அனுபவம் இல்லாதவர்கள் அல்ல. வரலாறு ஒரே தன்மையுடைய பல சம்பவங்களை வழங்குகிறது; அந்தச் சம்பவங்கள் ஒரே பாடத்தைத் தான் கற்பிக்கின்றன. இதைப் புரிந்துகொள்ள நாம் அதிக தூரம் செல்ல வேண்டியதில்லை. சமீபகாலம் வரை அறியாமையிலும் காட்டுமிராண்டித்தனத்திலும் மூழ்கிக் கிடந்த சமூகங்களில் இருந்த பாரபட்சங்களைத் தூக்கியெறிந்து, அறிவைப் பரப்பி, ரசனையைத் தூய்மையாக்கி, கலைகளையும் அறிவியல்களையும் விதைத்து ஒரு முழு சமூகத்திற்கும் புது பெரும் உந்துசக்தியைக் கொடுத்த இரண்டு சான்றுகள் நவீன காலங்களில் இருக்கின்றன.

14. இதில் முதல் சான்றாக நான் குறிப்பிடுவது, பதினைந்தாம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலும் பதினாறாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலும் மேற்கத்திய நாடுகளில் ஏற்பட்ட கல்வி மறுமலர்ச்சியாகும். அந்தக் காலத்தில் படிக்கத் தகுதியான அனைத்தும் பண்டைய கிரேக்க, ரோமனிய படைப்புகளில் மட்டும்தான் இருந்தன. பொதுக் கல்விக்

*குழு இதுவரை குறிப்பிட்டதுபோல், நம் முன்னோர்கள் செயல்பட்டிருந்தால், த்யூசிடாடீஸ், பிளேட்டோவின் மொழியைப் புறக்கணித்திருந்தால், சிசரோ, டாசித்தஸ் ஆகியோரின் மொழியையும் புறக்கணித்திருந்தால், நம்முடைய தீவின் வட்டாரமொழிகளில் மட்டுமே கவனம் செலுத்தியிருந்தால், ஆங்கிலோ—சாக்சன் காலவரிசைகளையும் வரலாற்று அட்டவனைகளையும், நார்மன் — பிரெஞ்சு காதல் கதைகளையும் தவிர வேறெதையும் அச்சடிக்காமலும் பல்கலைகழகங்களில் கற்பிக்காமலும் இருந்திருந்தால் இங்கிலாந்து இப்போதைய இங்கிலாந்தாக இருந்திருக்குமா? சர் தாமஸ் மோர் [*More*]*, ஆஸ்செம் [*Ascham*]* ஆகியோரின் சமகாலத்தவர்களுக்கு கிரேக்கமும் இலத்தீனும் எப்படியோ அதேபோல்தான் இந்திய மக்களுக்கு நமது மொழியும். இங்கிலாந்தின் தற்போதய இலக்கியம் புராதனச் செவ்வியல் இலக்கியங்களைவிட அதிக மதிப்பு வாய்ந்தது. சமஸ்கிருத இலக்கியம் நமது சாக்சன், நார்மன் முன்னோடிகளின் இலக்கியங்களைவிட மதிப்புவாய்ந்ததா என்பதில் எனக்குச் சந்தேகம் இருக்கிறது. சில துறைகளில், குறிப்பாக வரலாற்றுத் துறையில், சமஸ்கிருத இலக்கியத்தின் மதிப்பு நம்முடையதைவிட குறைவானது என்பதில் நான் உறுதியாகக் இருக்கிறேன்.*

15. மற்றொரு சான்றும், இன்றும் நம் கண்முன்னே நிற்கிறது. சிலுவைப்போருக்கு முன் அறியாமையில் மூழ்கி கிடந்து, பின்னர் எழுச்சி

பெற்ற நம்முடைய முன்னோர்கள் போலவே கடந்த நூற்றியிருபது ஆண்டுகள் முன்பு வரை காட்டுமிராண்டித்தனத்தில் இருந்து மீண்டுவந்து, நாகரிகமடைந்த நாடுகளின் வரிசையில் இடம்பிடித்த ஒரு நாட்டைப் பற்றித்தான் பேசுகிறேன். நான் பேசுவது ரஷ்யாவைக் குறித்து. அந்த நாட்டில் இன்று அரசாங்கத்தின் உயர்பதவிகளில் பணிபுரியத் தகுதிபெற்ற ஒரு பெரிய கற்றறிந்த பிரிவினர் எண்ணிலடங்காத அளவில் இருக்கின்றனர்; அவர்கள் பாரீஸ் மற்றும் லண்டன் நகரங்களின் சிறந்த வட்டங்களை அலங்கரிக்கும் பெரும் சாதனை புரிந்த மனிதர்களுக்கு எந்த வகையிலும் குறைவானவர்கள் அல்ல. நமது முப்பாட்டன் காலத்தில் பஞ்சாபைவிடப் பின்தங்யிருந்திருக்கக் கூடிய இந்தப் பேரரசு நம்முடைய பேரன்கள் காலத்தில் பிரான்ஸ் மற்றும் பிரிட்டன் அடைந்திருக்கும் அளவு மேம்பாட்டினை நெருங்கிவிடும் என நம்புவதற்குக் காரணம் இருக்கிறது.

இந்த மாற்றம் எப்படி உண்டாக்கப்பட்டது? தேசியப் பாரபட்சங்களைப் புகழ்ந்ததினால் அல்ல; இளம் மாஸ்கோவியர்களின் சிந்தனைக்குள் அவர்களின் திமிர்பிடித்த தந்தையர்கள் நம்பிய பாட்டி கதைகளை ஊட்டியதால் அல்ல. புனித நிக்கோலஸ் குறித்த பொய்க் கதைகளால் அவர்களின் தலைகளை நிரப்பியதால் அல்ல; உலகம் செப்டம்பர் 13 அன்று படைக்கப் பட்டதா இல்லையா என்ற

கேள்வி குறித்துப் படிக்கத் தூண்டியதால் அல்ல; அறிவின் இந்த அனைத்து அம்சங்களிலும் அவன் தேர்ச்சி பெற்ற பின்பு அவனை ஒரு கற்றறிந்த சுதேசி என்று அழைத்ததால் அல்ல. மாறாக, மிகபெரிய தகவல் குவியல்களை அவனுக்குக் கற்பித்து அந்தத் தகவல் அனைத்தையும் அவனுடைய கைக்கு எட்டும் தூரத்தில் கொண்டுவந்ததால்தான் இந்த மாற்றம் நிகழ்ந்தது. மேற்கு ஐரோப்பாவின் மொழிகள்தான் ரஷ்யாவைப் பண்படுத்தின. அவை டார்டார்களுக்கு என்ன செய்ததோ அதையே இந்துகளுக்கும் செய்யும் என்பதில் எனக்கு ஐயம் ஏதும் இல்லை.

16. கொள்கையும் அனுபவமும் நமக்குக் காட்டும் வழிக்கு எதிரான வாதங்கள் என்ன? சுதேசிகளின் ஒத்துழைப்பைப் பெறுவது அத்தியாவசியம் என்றும் சமஸ்கிருதத்தையும் அரபு மொழியையும் கற்பிப்பதால் மட்டுமே அதைப் பெறமுடியும் என்றும் கூறப்படுகிறது.

17. அறிவின் உச்சங்களைத் தொட்ட ஒரு தேசம் ஒப்பீட்டளவில் அறியாமையில் இருக்கும் ஒரு தேசத்தின் கல்வியைப் போதிக்கும் பொறுப்பை ஏற்கும்போது, ஆசிரியர்கள் எந்த முறையில் கற்பிக்க வேண்டும் என்பதைக் கற்பவர்கள் மட்டும் பரிந்துரைக்க முடியும் என்பதை நான் ஒருபோதும் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. நான் இதுகுறித்து எதுவும் சொல்லத் தேவையில்லை. ஆயினும், நாம் தற்போது

சுதேசிகளின் ஒத்துழைப்பைப் பெறவில்லை என்பதை நிரூபிக்க மறுக்கமுடியாத சான்று இருக்கிறது. அவர்களுடைய அறிவு ரசனையை நம்பி அறிவுநலங்களைப் பறிகொடுப்பது மோசமாக இருக்கும். நாம் அவை இரண்டையும் கணக்கில் எடுத்துக்கொள்வதில்லை. அவர்களின் ருசிக்கேற்ற கல்வியை நாம் கொடுக்கப்போவதில்லை. அவர்களுக்குக் குமட்டல் தரும் கேலிக்குரிய கல்விமுறை நாம் அவர்கள் மீது திணிக்கிறோம்.

18. சமஸ்கிருதமும் அரபும் கற்கும் மாணவர்களுக்கு நாம் கட்டாயமாகப் பணம் கொடுக்கவேண்டும் என்று இருக்கும்போது, ஆங்கிலம் கற்போர்கள் நமக்குப் பணம் செலுத்தத் தயாராக இருக்கின்றனர் என்கிற உண்மையின் மூலம் அது நிரூபிக்கப்படுகிறது. சுதேசிகளுக்கு அவர்களின் புனித மொழிகளின் மீது இருக்கும் நேசத்தையும் மரியாதையையும் குறித்து உலகத்தில் எவ்வளவு உறுதியாகப் பேசபட்டாலும்கூட, நமது பரந்த ராஜ்ஜியத்தில் நாம் பணம் கொடுக்காமல் அவர்களது மொழிகளைக் கற்பிக்க நம்மை அனுமதிக்கும் ஒரு மாணவனைக் கூட கண்டறியமுடியாது.

19. டிசம்பர் 1833 இல் ஒரு மாதத்திற்கான மதராசாவின் கணக்குவழக்குகள் என்னிடம் உள்ளன. எழுபத்து ஏழு அரபி மாணவர்கள் இங்கு படிக்கின்றனர். பொதுப்பணத்தில் இருந்து வரும் உதவித்தொகையைத் தான் அவர்கள்

பெறுகின்றனர். இவர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட மொத்தத் தொகை 500 ரூபாய்க்கும் மேலாக இருக்கிறது. இந்தத் தொகையிலிருந்து மே, ஜூன், ஜூலை மாதங்களில் ஆங்கிலம் கற்கும் மாணவர்களிடமிருந்து பெறப்பட்ட தொகையைக் கழித்தால் 103 ரூபாய் மீதம் நிற்கிறது.

20. இந்திய மாணவர்கள் அவர்களுடைய சொந்தச் செலவில் படிக்கும் வழக்கமில்லை என்பது குறித்து நான் ஆச்சரியப்படுவது எனக்கு உள்ளூர் அனுபவம் இல்லாததால்தான் என்று எனக்குச் சொல்லப்படுகிறது. இது என் அபிப்ராயத்தை மேலும் உறுதி செய்கிறது. மனிதர்கள் அவர்கள் சுகமானதாகவோ அல்லது லாபம் தருவதாகவோ எனறு நினைக்கும் செயலைச் செய்வதற்கு அவர்களுக்குப் பணம் கொடுக்கவேண்டும் என்பது உலகத்தின் எந்தப் பகுதியிலும் இல்லாத வழக்கம் என்பது நிச்சயம். பசிக்கும்போது அரிசி உண்பதற்கோ அல்லது குளிர்காலத்தில் கம்பளி ஆடை உடுத்துவதற்கோ இந்திய மக்களுக்குப் பணம் கொடுக்கத் தேவையில்லை. கிராமப்புறப் பள்ளி குழந்தைகள் எழுத்துகளையும் எளிய கணக்கையும் ஆசிரியர்களிடமிருந்து படிக்கும் போது அவர்களுக்கு ஆசிரியர் பணம் கொடுப்பதில்லை. அவர்களுக்குக் கற்பிப்பதற்காக ஆசிரியருக்குத் தான் சம்பளம் அளிக்கப்படுகிறது. அப்படி இருக்கையில் சமஸ்கிருதத்தையும் அரபையும் கற்க அவர்களுக்குப் பணம் கொடுக்கும் தேவை என்ன இருக்கிறது. ஏனென்றால், அம்மொழிகளைக்

கற்றுக்கொள்வதில் ஏற்படும் சிரமத்தினை அம்மொழிகளைக் கற்பதினால் உண்டாகும் அறிவு ஈடுசெய்யவில்லை என்பது அனைவரும் அறிந்ததே. இது போன்ற விசயத்திற்குச் சந்தை நிலவரமே சாட்சி.

21. இதற்கு வேறு சான்றுகள் வேண்டுமென்றால், அவையும் போதிய அளவில் இருக்கின்றன. சமஸ்கிருதக் கல்லூரியின் முன்னால் மாணவர்கள் ஒரு மனுவை அளித்திருந்தனர். அவர்கள் பத்துப் பன்னிரெண்டு ஆண்டுகள் படித்ததாகவும், இந்து இலக்கியங்களிலும் அறிவியலிலும் பரிச்சயம் பெற்றதாகவும், அவற்றில் தேர்ச்சி பெற்றிருந்ததாகவும் அந்த மனுவில் கூறப்பட்டிருந்தது. அத்தகையச் சான்றுகள் இருந்தபோதிலும் எங்கள் நாட்டினர் பொதுவாகவே எங்களை இகழ்ச்சியாகப் பார்க்கும் காரணத்தினால் அவர்களின் ஊக்கத்தையோ உதவியையோ பெறமுடியாத நிலையில் மதிப்பிற்குரிய கமிட்டியின் உதவியின்றி அவர்களின் நிலைமையை மேம்படுத்திக்கொள்ள வாய்ப்புகள் குறைவானதாகவே உள்ளன என்று அவர்கள் கூறுகின்றனர். எனவே, அரசு வேலை அவர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டும் என்று கவர்னர் ஜெனரலிடம் பரிந்துரைக்கும்படி மன்றாடுகின்றனர் – அவர்கள் கேட்பது உயரிய கௌரவமோ சம்பளமோ கிடைக்கும் வேலை அல்ல, அவர்கள் உயிர்வாழந்திருக்க தேவையான வேலை மட்டுமே. அவர்கள் சொல்கிறார்கள், "எங்களுக்கு தேவை கண்ணியமாக வாழவும்

முன்னேறவும் தேவையான வழிவகை மட்டுமே. இவற்றை குழந்தை பருவத்தில் இருந்தே எங்களுக்குக் கல்வி கற்பித்துப் பேணி வளர்த்த அரசின் உதவி இன்றி நாங்கள் பெறமுடியாது". கல்விக் கற்கும் காலத்தில் தாராளமாக நடந்துகொண்ட அரசாங்கத்திற்கு அவர்களை அனாதையாக ஆக்குவதும் புறக்கணிப்பதும் நோக்கமாக எப்போதுமே இருந்திருக்கமுடியாது என்று பரிதாபமாகக் கூறி மனுவை முடிக்கின்றனர்.

22. அரசாங்கத்திடம் இழப்பீடு கேட்டு வரும் மனுக்களை நான் பார்த்திருக்கிறேன். மிகவும் நியாயமற்ற கோரிக்கைகளைக் கொண்ட மனுக்கள் உட்பட அனைத்து மனுக்களும் ஏதோ ஓர் இழப்பு நேர்ந்துவிட்டது, ஏதோ தவறு இழைக்கப்பட்டது என்ற அனுமானத்தின் அடிப்படையில் அமைந்திருந்தன. இந்த மனுக்கள் அவர்களுக்குக் கட்டணமின்றி கல்வி கற்பிக்கப்பட்டதற்காகவும், 12 ஆண்டுகள் பொதுமக்களின் ஆதரவு பெற்றதற்காகவும், இலக்கியம் மற்றும் அறிவியலில் நல்ல அறிவினைக் கொடுத்து இந்த உலகத்திற்கு அனுப்பிவைக்கப்பட்டதற்காகவும் இழப்பீடு கோரியிருப்பதால் அவை முதன்முறையாக மனுவை எழுதுபவர்களிடமிருந்து வந்தவை என்பது நிச்சயம். அவர்கள் பெற்ற கல்வி அவர்களை ஏதோ காயப்படுத்திவிட்டது போலவும், அந்தக் காயத்தை ஏற்படுத்தியதற்காக அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட உதவித்தொகை

மிகவும் குறைவானதென்றும் கூறி அவர்களின் குறையை நிவர்த்தி செய்ய அரசாங்கத்திடம் முறையீடு செய்ய அவர்களுக்கு உரிமை இருக்கின்றது என்றும் காட்டும் மனுக்களாக இருந்தன. அவர்கள் சொல்வது சரி என்பதில் எனக்கு ஐயமில்லை. அவர்கள் உணவிற்கு வழி செய்வதற்கோ மரியாதை பெறுவதற்கோ எந்தவிதத்திலும் உதவாத கல்வியைப் பெறுவதிலேயே வாழ்வின் சிறந்த ஆண்டுகளை அவர்கள் வீணடித்துவிட்டனர். இந்த நபர்களைப் பயனற்றவர்களாகவும் துயரமிக்கவர்களாகவும் ஆக்கியதற்குச் செலவான பணத்தை நமக்கு அனுகூலமான வகையில் சேமித்திருக்க முடியும். இன்னும் சிறிது குறைந்த அரசு செலவிலேயே அவர்களைப் பொதுமக்களின் சுமைகளாகவும் அண்டைவீட்டாரின் இகழ்ச்சிக்குரியவர்களாக ஆக்கியிருக்கலாம் என்பது நிச்சயம். ஆனால் அதுதான் நம் கொள்கையாக இருக்கிறது. உண்மைக்கும் பொய்மைக்கும் இடையில் நடக்கும் போட்டியில் நாம் நடுநிலைகூட வகிக்கவில்லை. சுதேசிகளை அவர்களுக்கேயுரிய பாரபட்சங்களின் தாக்கத்திற்கு உள்ளாக்கியதோடு நாம் திருப்தி அடையவில்லை. கீழை நாடுகளில் வலுவான அறிவியலின் முன்னேற்றத்திற்குத் தடையாக இருக்கும் பிரச்சினைகளுடன் நாமே உருவாக்கிய பெரும் பிரச்சினைகளையும் சேர்த்துவிட்டோம். உண்மையைப் பரப்புவதற்குக்கூட நாம் கொடுக்கக்கூடாத செல்வங்களையும் மதிப்புமிக்க ஈட்டுத்தொகையையும் பொய்யான பிரதிகள் மீதும் பொய்யான தத்துவங்கள் மீதும்

வாரி இறைக்கிறோம்.

23. இப்படி செயல்பட்டதன்மூலம் நாமே கண்டு அஞ்சும் ஒரு தீமையை நாமே உருவாக்கியிருக்கிறோம். நம் கண்ணுக்குப் புலப்படாத எதிர்ப்பை நாம் உருவாக்கிகொண்டிருக்கிறோம். அரபு, சமஸ்கிருதக் கல்லூரிக்காக நாம் செய்யும் செலவு உண்மையைப் பரப்புவது என்கிற நோக்கத்திற்கு ஏற்பட்ட மீட்க முடியாத இழப்பு மட்டுமல்ல. அது தவறு இழைக்கும் வல்லவர்களை உருவாக்க நாம் கொடுத்த வெகுமதி. அது அரசு பணிகளை வேறுவழியின்றி வேட்டையாடுபவர்கள் மட்டுமின்றி, ஒவ்வொரு பயனுள்ள கல்வித்திட்டத்திற்கும் எதிராக உணர்ச்சிகரமாகவும் உள்நோக்கத்துடன் செயல்படும் வெறிபிடித்தவர்களையும் கொண்ட ஒரு கூட்டினை உருவாக்கி வருகிறது. நான் பரிந்துரைக்கும் மாற்றத்திற்கு சுதேசிகளிடமிருந்து ஏதாவது எதிர்ப்பு வருமானால், அது நம்முடைய அமைப்பின் தாக்கத்தால் வந்ததாகும். அந்த எதிர்ப்பிற்கு நம்முடைய உதவிதொகையைப் பெற்றவர்களும், நம்முடைய கல்லூரியில் பயிற்றுவிக்கபட்டவர்களும் தான் தலைமை தாங்குவர். நாம் எந்த அளவிற்குத் தற்போதைய வழியில் விடாது பயணிக்கிறோமோ அந்த அளவிற்கு அந்த எதிர்ப்பு வலுவாகும். நம்மிடம் பணம் பெறும் மாணவர்கள் அந்த எதிர்ப்பை ஒவ்வொரு ஆண்டும் வலுப்படுத்துவார்கள். உள்ளூர் சமூகத்தை அதன் போக்கில்

விட்டுவிட்டால் நமக்குப் பிரச்சனைகள் எழும் என்று அஞ்சத் தேவையில்லை. செயற்கை முறையில் நாம் உருவாக்கி வலுபடுத்திய கீழ்த்திசைப் பற்றாளர்களிடம் இருந்துதான் எல்லா முணுமுணுப்புகளும் வரும்.

24. உள்ளூர் சமூகத்தை அதன் போக்கில் விட்டுவிட்டால் அச்சமூகத்தின் உணர்வு பழைய அமைப்பின் ஆதரவாளர்கள் அதனை அடையாளப் படுத்துவது போல் இருக்காது என்பதை நிரூபிக்க மேலும் ஒரு விபரம் மட்டுமே போதுமானது. அரபு மற்றும் சமஸ்கிருதப் புத்தகங்களை அச்சிடுவதற்கு ஒரு லட்சத்திற்கும் மேலான தொகை ஒதுக்கினால் போதும் எனக் குழு நினைக்கிறது. ஆனால் அவற்றை வாங்கத்தான் ஆளில்லை. மிகவும் அரிதாகத்தான் ஒரு பிரதி கூட விற்பனையாகிறது. இருபத்தி மூன்றாயிரம் தொகுப்புகள்– பெரும்பாலும் மடிக்கப்பட்ட பக்கங்கள் – நூலகங்களிலும் அவற்றின் மர அலமாரிகளிலும் நிரம்பியிருக்கின்றன. கீழ்த்திசை இலக்கிய நூல்களின் பெரும் கையிருப்பின் ஒரு பகுதியைக் கழித்துக்கட்டுவதற்காக அவற்றை யாருக்காவது கொடுத்துவிடாலாம் எனக் குழு யோசிக்கிறது. ஆனால் அவர்கள் அச்சிடும் வேகத்திற்கு ஈடாக அவற்றை யாருக்கும் கொடுக்கமுடியவில்லை. ஏற்கனவே போதுமான அளவு பெரிதாக இருக்கும் பெரும் குவியலுடன் புதிய காகிதக்குப்பைகளைச் சேர்ப்பதற்காக ஒவ்வொரு ஆண்டும் சுமார் இருபதாயிரம்

ரூபாய் செலவிடப்படுகிறது. கடந்த மூன்று ஆண்டுகளில் இந்த வகையில் அறுபதா—யிரம் ரூபாய் செலவிடப்பட்டுள்ளது. இந்த மூன்றாண்டுகளில் அரபு, சமஸ்கிருத நூல்களின் விற்பனையிலிருந்து ஆயிரம் ரூபாய் கூட நமக்குக் கிடைக்கவில்லை. இதற்கிடையில், பள்ளி நூல் சங்கம் ஓர் ஆண்டிற்கு ஏழாயிரம் முதல் எட்டா—யிரம் ஆங்கிலத் தொகுதிகளை விற்கிறது. இது அச்சு செலவினை ஈடு செய்வது மட்டுமின்றி ஒதுக்கீட்டில் இருபது விழுக்காடு லாபத்தினையும் தருகிறது.

25. இந்துச் சட்டங்களைச் சமஸ்கிருத நூல்களிலிருந்தும், இஸ்லாமியச் சட்டங்களை அரபு நூல்களிலிருந்தும் கற்கவேண்டும் என்றும் வலியுறுத்தப்படுகிறது. ஆனால் அதற்கும் நம்முன் இருக்கும் பிரச்சனைக்கும் எந்த தொடர்பும் இல்லை என்றே தோன்றுகிறது. இந்தியாவின் சட்டங்களைச் சரிபார்த்து, உறுதிப்படுத்தி உள்வாங்கிக்கொள்ள பாராளுமன்றம் நமக்கு ஆணையிட்டுள்ளது. இந்தப் பணிக்காகச் சட்ட ஆணையத்தின் உதவியையும் நமக்கு அளித்துள்ளது. இந்தச் சட்டவரையறை நடைமுறைக்கு வந்தவுடன் சாஸ்திரங்களும் ஹேதயாத்துகளும் ஒரு முன்சீப்புக்கும் அல்லது சத்தர் அமீனுக்கும் தேவையற்றவைகளாக மாறிவிடும். இப்போது மதராசாக்கும் சமஸ்கிருதக் கல்லூரிக்கும் செல்லும் மாணவர்கள் கல்வியை நிறைவுசெய்யும் முன்பே, இந்த மிகப்பெரிய வேலை முடிக்கப்பட்டுவிடும் என நான்

எதிர்பார்க்கிறேன், நம்புகிறேன். புதிதாக எழுந்து வரும் தலைமுறையினர் ஆண்பருவத்தை எட்டுவதற்கு முன் நாம் மாற்ற நினைக்கும் நிலைமையைக் குறித்து அவர்களுக்கு ஒரு பார்வையைக் கொடுப்பது அபத்தமாய் இருக்கும் என்பது கண்கூடு.

26. ஆனால் இதைவிட ஏற்றுக்கொள்ளமுடியாத மற்றொரு வாதமும் இருக்கிறது. கோடிக்கணக்கான மக்களின் புனித நூல்கள் சமஸ்கிருதம் மற்றும் அரபு மொழிகளில் எழுதப்பட்டிருப்பதாகவும் அதன் காரணமாக அம்மொழிகள் சிறப்பான ஊக்கம் பெறுவதற்குத் தகுதியானவை என்றும் கூறப்படுகிறது. அனைத்து மதப்பிரச்சனைகளிலும் சகிப்புதன்மை மட்டுமின்றி நடுநிலையோடும் இருக்கவேண்டிய கடமை இந்தியாவை ஆளும் பிரிட்டிஷ் அரசுக்கு உள்ளது என்பது நிச்சயம். ஓர் இலக்கியம், அது முக்கியமான புலங்களுக்குள் மிக மோசமான தவறுகளைப் புகுத்தியுருந்த போதிலும், அதைக் கற்பது குறைவான மதிப்புடையது என்று ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுள்ள போதிலும், அதனைக் கற்பிப்பதை ஊக்குவிக்கும் போக்கு பகுத்தறிவுக்கும் ஒழுக்கத்துக்கும் அரசாங்கம் புனிதமாகப் பாதுகாக்கவேண்டியது என நாம் அனைவரும் ஒப்புக்கொள்ளும் நடுநிலை தன்மைக்கும் எதிரானது. அந்த மொழியில் பயனுள்ள அறிவு இல்லை என்பது ஏற்கனவே முடிவானது. அந்த இலக்கியத்தில் பூதாகாரமான மூடநம்பிக்கைகள்

நிறைந்திருக்கிறது என்பதற்கான நாம் அவற்றைக் கற்பிக்க வேண்டியிருக்கிறது. பொய்யான மதத்துடன் தொடர்பிருப்பதால் பொய்யான வானவியலையும், பொய்யான மருத்துவத்தையும் நாம் சொல்லித்தர வேண்டியுள்ளது. சுதேசிகளைக் கிறிஸ்துவ மதத்திற்கு மாற்றும் வேலையில் ஈடுபட்டுள்ளவர்களுக்கு எந்தவிதத்திலும் பொதுநிதி மூலமாக ஊக்கமளிப்பதை நாம் தவிர்க்கவேண்டும், தொடர்ந்து தவிர்போம் என நான் நினைக்கிறேன். நாம் இவ்வாறு செயல்படும்போது, ஒரு கழுதையைத் தொட்டபின் தங்களை எப்படி தூய்மைபடுத்திக்கொள்வது என்பதைக் கற்பதிலும், ஓர் ஆட்டினைக் கொல்லும் பாவத்திலிருந்து விமோச்சனம் அடைவதற்கு எந்த வேத மந்திரங்களை உச்சரிப்பது என்று கற்பதிலும் இளமை முழுவதையும் வீணடிக்க அம்மனிதர்களுக்கு அரசு நிதியிலிருந்து நியாயமாகவோ கண்ணியமாகவோ கையூட்டு கொடுக்கலாமா?

27. சுதேசிகள் எவரும் அரைகுறையான ஆங்கிலம் பேசுவதைத் தாண்டி எதையும் அடையப்போவதில்லை என்பது கீழ்த்திசைக் கல்விக்காக வாதாடுபவர்களால் முடிவாக எடுத்துகொள்ளப்பட்டுள்ளது. ஆனால், அம்முடிவை நிரூபிக்க அவர்கள் எந்த முயற்சியும் செய்வதில்லை. அதை எப்போதுமே மறைமுகமாகத்தான் குறிப்பிடுகின்றனர். அவர்களுக்கு எதிர்நிலையில் இருப்பவர்கள்

பரிந்துரைக்கும் கல்வியை வெறும் எழுத்துக்கூட்டி உச்சரிக்கும் கல்வியாக மட்டுமே அவர்கள் நினைக்கிறார்கள். இந்து, அரபு இலக்கியங்களிலும் அறிவியலிலும் ஆழமான அறிவைக் கொடுப்பதற்கும், மேலோட்டமான ஆங்கில அடிப்படைகளைக் குறித்த அறிவைக் கொடுப்பதற்கும் இடையில் தான் பிரச்சனை என்பது மறுக்க முடியாத உண்மை என அவர்கள் அனுமானித்துக்கொள்கிறார்கள். இது வெறும் அனுமானம் மட்டுமல்ல; அனைத்து பகுத்தறிவுக்கும் அனுபவத்திற்கும் மாறான அனுமானம். சிறந்த மரபுத்தொடர்களைப் படைக்கும் வல்லுநர்களின் எழுத்துகளில் இருக்கும் நயங்களைச் சுவைப்பதற்கும் நம் மொழியில் மறைபொருளாய் இருப்பவற்றை அறிந்துகொள்ளவதற்கும் தேவையான அளவிற்குத்தான் எல்லா நாட்டில் இருக்கும் அன்னியர்களும் நம் மொழியைக் கற்கின்றனர் என்பது நாம் அறிந்ததே. அரசியல் அல்லது அறிவியல் பிரச்சினைகள் குறித்து சரளமாகவும் துல்லியமாகவும் ஆங்கிலத்தில் உரையாடும் அளவுக்க்த் திறமைபெற்ற சுதேசிகள் இந்த நகரில் [லண்டன்] உள்ளனர். நான் இப்போது எழுதிகொண்டிருக்கும் பிரச்சனை குறித்து நம் குழுவின் உறுப்பினர்கள் எவரும் பேசும் அளவிற்குச் சுதந்திரமாகவும் புத்திசாலிதனமாகவும் சுதேசி கனவான்கள் உரையாடுவதை நானே கேட்டிருக்கிறேன். ஐரோப்பியக் கண்டத்தின் இலக்கிய வட்டங்களில்கூட பல இந்துகளின்

அளவிற்குச் சரளமாகவும் சரியாகவும் ஆங்கிலத்தில் கருத்துகளை வெளிபடுத்தும் வேறு ஓர் அன்னியரைக் காண்பது அரிது. ஓர் ஆங்கிலேயருக்கு கிரேக்க மொழி எவ்வளவு கடினமோ அந்தளவுக்கு இந்துகளுக்கு ஆங்கிலம் கடினம் என்று யாருமே வாதிடமுடியாது என்று நினைக்கிறேன். ஆயினும், சமஸ்கிருதக் கல்லூரியில் இருந்து தேர்ச்சி பெற்று வரும் துரதிஷ்டவசமான நமது மாணவர்களைவிட வயதில் மிக குறைந்த ஒரு புத்திசாலியான ஆங்கில இளைஞர் மிகச்சிறந்த கிரேக்க இலக்கியத்தைப் படிப்பதற்கும் சுவைப்பதற்கும் அவற்றைப் போல எழுதுவதற்கும் திறன் பெற்றுவிடுகிறார். பொதுவாக, ஓர் ஆங்கிலேய இளைஞன் ஹெரோடட்டஸையும் சோஃபக்கில்ஸையும் வாசிக்க எடுத்துக்கொள்ளும் பாதிக்கும் குறைவான நேரத்தில் ஓர் இந்து, ஹ்யுமையும் மில்டனையும் வாசிப்பற்கான திறனை அளிக்கவேண்டும்.

28. *இதுவரை நான் கூறியவற்றின் சாராம்சம் இதுதான்: 1813ஆம் ஆண்டு நிறைவேற்றபட்ட பாராளுமன்ற சட்டம் நமக்குத் தடையாக இல்லை; நாம் வெளிபடுத்திய அல்லது குறிப்பால் உணர்த்திய எந்த உறுதிமொழியும் நமக்குத் தடையாக இல்லை; நாம் தேர்ந்தெடுத்த வழியில் நிதியைப் பயன்படுத்தும் சுதந்திரம் நமக்கிருக்கிறது; தெரிந்துகொள்ள தகுதிபெற்ற சிறந்தவற்றைக் கற்பிப்பதற்கு அந்த நிதியைப் பயன்படுத்தவேண்டும்; சமஸ்கிருதம் அல்லது அரபி மொழியைவிட ஆங்கிலத்தைத் தெரிந்து*

கொள்வது மேலானது; சுதேசிகள் ஆங்கிலத்தில் கற்பிக்கப்பட வேண்டும் என்று விழைகிறார்கள்; சமஸ்கிருதம் அல்லது அரபு மொழியில் கற்பிக்கப்பட விரும்பவில்லை; சட்டத்தின் மொழிகள் என்ற வகையிலோ அல்லது மதத்தின் மொழிகள் என்ற வகையிலோ சமஸ்கிருதத்திற்கும் அரபுக்கும் நாம் ஊக்கமளிக்க வேண்டும் என்று தனியாக கோரமுடியாது; சுதேசிகளை முழுமையான ஆங்கில அறிஞர்களாக ஆக்குவது சாத்தியம். நம் முயற்சிகள் யாவும் இந்த நோக்கத்தை அடைவதற்காக இருக்க வேண்டும் — இவையெல்லாம் தெளிவாக இருக்கின்றன என நினைக்கிறேன்.

29. *குழுவில் இருக்கும் கனவான்களின் பொதுவான கருத்துகளை நான் எதிர்த்தாலும் ஒரு அம்சத்தில் நான் முழுமையாக உடன்படுகிறேன். நமக்கிருக்கும் குறைவான வசதியை வைத்துக்கொண்டு எல்லா மக்களுக்கும் கல்வி கொடுப்பது சாத்தியம் இல்லை என்று அவர்களைப் போலவே நானும் நினைக்கிறேன். நமக்கும் நாம் ஆளும் லட்சகணக்கான மக்களுக்கும் இடையே கருத்து தொடர்பாளர்களாக* [interpreter] *இருக்கக்கூடிய ஒரு பிரிவினரை — இரத்ததிலும் நிறத்திலும் இந்தியர்களாகவும், கருத்திலும் ஒழுக்கத்திலும் அறிவிலும் ஆங்கிலேயர்களாகவும் இருக்கவேண்டிய பிரிவினரை — உருவாக்க நாம் நம்மால் முடிந்த அனைத்தையும் செய்யவேண்டும். மேற்கத்திய மொழியிலிருந்து பெறப்பட்ட*

அறிவியல் சொற்களைக் கொண்டு இந்த நாட்டின் வட்டார மொழிகளை மேம்படுத்தி வளப்படுத்துவது, மக்கள் திரளுக்கு அறிவைக் கொடுக்கும் வாகனங்களாக அவர்களை மாற்றுவது — இவை அனைத்தையும் அந்தப் பிரிவினரிடமே நாம் விட்டுவிடலாம்.

30. இப்போதிருக்கும் அனைத்து நலன்களையும் நான் உறுதியாக மதிப்பேன். நியாயமான காரணத்திற்காகப் பண ஒதுக்கீட்டை எதிர்பார்க்கும் அனைத்துத் தனிநபர்களிடமும் நான் தாராளமாக நடந்துகொள்வேன். ஆனால், இதுவரை நாம் வளர்த்த ஒரு மோசமான அமைப்பின் வேரினைத் தாக்குவேன். அரபு மற்றும் சமஸ்கிருதப் புத்தகங்கள் அச்சிடுவதை உடனடியாக நிறுத்துவேன். மதராசாவையும் கல்கத்தாவில் இருக்கும் சமஸ்கிருத கல்லூரியையும் உடனடியாக மூடிவிடுவேன். பிராமணக் கல்வியின் பெரும் மையம் பனாரஸ்; அரபி கல்வியின் மையம் டெல்லி. கல்கத்தாவில் இருக்கும் சமஸ்கிருதக் கல்லூரியையும் டெல்லியில் இருக்கும் முகமதியக் கல்லூரியையும் தொடர்ந்து இருக்கச்செய்தால் கீழ்த்திசை மொழிகளைக் காப்பதற்காகப் போதுமான அல்லது அதற்கும் அதிகமாகச் செய்துவிடுவோம் என்பது என் கருத்து. நாம் பனாரஸ் அல்லது டெல்லியில் இருக்கும் கல்லூரிகளைத் தொடர்ந்து வைத்துக்கொண்டால் அங்கே செல்லும் எந்த மாணவருக்கும் உதவித்தொகை கொடுக்ககூடாது என்றும், எதிரெதிர் கல்வி அமைப்புகளுக்குள்

ஒன்றைத் தேர்வு செய்வதை அவர்களிடம் விட்டுவிட வேண்டும் என்றும், அவர்களுக்கு ஆர்வம் இல்லாததைக் கற்றுகொள்வதற்கு நாம் கையூட்டம் கொடுக்கக்கூடாது என்றும் கூறுவேன். இதனால் நம் கையில் தங்கும் நிதி கல்கத்தாவில் இருக்கும் இந்துக் கல்லூரிக்கு அதிக அளவில் நாம் ஊக்கமளிக்கவும் வில்லியம் கோட்டையைத் தலைமையிடமாகக் கொண்ட மாகாணத்திலுள்ள முக்கியமான நகரங்களிலும் ஆக்ராவிலும் ஆங்கில மொழியை நன்றாகவும் முழுமையாகவும் கற்பிக்கும் பள்ளிகளை நிறுவ பயன்படும்.

31. நான் எதிர்பார்ப்பதைப்போல கவர்னர் ஜெனரல் முடிவெடுத்தால் எனது பணிகளை மிதமிஞ்சிய உற்சாகத்துடனும் துடிப்புடனும் செய்யத் தொடங்குவேன். ஆனால் ஒருவேளை அரசின் கருத்து ஏற்கெனவே இருக்கக்கூடிய அமைப்பு மாறாமல் தொடரவேண்டும் என்றிருந்தால், இந்தக் குழுத் தலைமை பொறுப்பிலிருந்து நான் விடைபெற்றுக்கொள்ள தாழ்மையுடன் அனுமதி கோருகிறேன். ஏனெனில் நான் அதில் சிறிய அளவில்கூட பயனுள்ளவனாக இருக்க முடியாது என்று நினைக்கிறேன். நான் தொடர்ந்தால் நான் வெறும் மாயை என்று நினைக்கும் ஒன்றை எதிர்கொள்ள வேண்டும் என்று உறுதியாக நம்புகிறேன். தற்போதைய அமைப்பு உண்மையை முன்னெடுத்து செல்லும் போக்கைத் துரிதப்படுத்தாது. மாறாக, காலாவதியான தவறுகளின் இயற்கையான மரணத்தைத்

*தள்ளிபோடும் என்றுதான் நான் நினைக்கிறேன். பொதுக் கல்வி வாரியம் என்ற ஒரு கௌரவமான பெயரைத் தாங்குவதற்கு நமக்குத் தற்போது எந்தத் தகுதியும் இல்லை என்று நினைக்கிறேன். அச்சிடப்படும் காகிதங்களைவிட மதிப்பில் குறைந்த புத்தகங்களை அச்சிடுவதிலும், அபத்தமான வரலாற்றையும், மீமெய்யியலையும் [*Metaphysics*], இயற்பியலையும், இறையியலையும் போலியாக ஊக்குவிப்பதிலும், தங்களுடைய பண்டிதத்துவத்தைச் சுமையாகவும் களங்கமாகவும் கருதும், கல்விக்கற்கும்போது பொதுப்பணத்தை நம்பியும் கற்றபின் வறுமையில் வாடச்செய்யும் அல்லது மீதமுள்ள வாழ்க்கையைப் பொதுமக்களின் ஆதாரத்தில் வாழச்செய்யும் அளவிற்கு முற்றிலும் பயனற்ற கல்வியைக் கற்கும் பண்டிதர்களை உருவாக்குவதற்குப் பொதுப்பணத்தை வீணடிக்கிறோம். நான் ‘பயனற்றது என்று மட்டுமின்றி நிச்சயமாக தீங்கு விளைவிக்கக்கூடியது’ என்று கருதும் இந்தக் குழுவின்நடைமுறைகளை இந்தக் குழு முழுமையாக மாற்றிக்கொள்ளவில்லையென்றால் இந்தக் கருத்துகளை வைத்திருக்கும் எனக்கு அதன் பொறுப்புகளில் எந்தப் பங்கும் இல்லை என்று கூற இயல்பாகவே விழைகிறேன்.*

Minute by the Honourable T. B. MACAULAY, dated 2nd February 1835.

As it seems to be the opinion of some of the gentlemen who compose the Committee of public instruction that the course which they have hitherto pursued was strictly prescribed by the British Parliament in 1813, and as, if that opinion be correct, a legislative act will be necessary to warrant a change, I have thought it right to refrain from taking any part in the preparation of the adverse statements which are now before us, and to reserve what I had to say on the subject till it should come be: ht me as a member of the Council of India.

2. It does not appear to me that the act of Parliament can by any art of construction be made to bear the meaning which has been assigned to it. It contains nothing about the particular languages or sciences which are to be studied. A sum is set apart "for the reviv l and promotion of literature, and the encouragement of the learned natives of India, and for the introduction and promotion of a knowledge of the sciences among the inhabitants of the British territories." It is argued, or rather taken for granted, that by literature the Parliament can have meant o rabic and Sanscrit literature; that they never would have given the hono appellation of "a learned native" to a native who was familiar with t poetry of Milton, the metaphysics of Locke, and the physics of Newton; but that they meant to designate by that name only such persons as might have studied in the sacred books of the Hindoos all the uses of cusa-grass, and all the mysteries of absorption into the Deity. This does not appear to be a very satisfactory interpretation. To take a parallel case :—suppose that the Pacha of Egypt, a country once superior in knowledge to the nations of Europe, but now sunk far below them, were to appropriate a sum for the purpose "of reviving and promoting literature, and encouraging learned natives of Egypt," would any body infer that he meant the youth of his Pachalik to give years to the study of hieroglyphics, to search into all the doctrines disguised under the fable of Osiris, and to ascertain with all possible accuracy the ritual with which cats and onions were anciently adored? Would he be justly charged with inconsistency if, instead of employing his young subjects in decyphering obelisks, he were to order them to be instructed in the English and French languages, and in all the sciences to which those languages are the chief keys?

3. The words on which the supporters of the old system rely do not bear them out, and other words follow which seem to be quite decisive on the other side. This lac of rupees is set apart not only for "reviving literature in India," the phrase on which their whole interpretation is founded, but also "for the introduction and promotion of a knowledge of the sciences among the inhabitants of the British territories"—words which are alone sufficient to authorise all the changes for which I contend.

4. If the Council agree in my construction, no legislative act will be necessary. If they differ from me, I will propose a short act rescinding that clause of the charter of 1813 from which the difficulty arises.

The argument which I have been considering affects only the form of proceeding. But the admirers of the oriental system of education have used another argument, which, if we admit it to be valid, is decisive against all change. They conceive that the public faith is pledged to the present system, and that to alter the appropriation of any of the funds which have hitherto been spent in encouraging the study of Arabic and Sanscrit would be downright spoliation. It is not easy to understand by what process of reasoning they can have arrived at this conclusion. The grants which are made from the public purse for the encouragement of literature differ in no respect from the grants which are made from the same purse for other objects of real or supposed utility. We found a sanitarium on a spot which we suppose to be healthy. Do we thereby pledge ourselves to keep a sanitarium there if the result should not answer our expectations? We commence the erection of a pier. Is it a violation of the public faith to stop the works, if we afterwards see reason to believe that the building will be useless? The rights of property are undoubtedly sacred. But

nothing endangers those rights so much as the practice, now unhappily too common, of attributing them to things to which they do not belong. Those who would impart to abuses the sanctity of property are in truth imparting to the institution of property the unpopularity and the fragility of abuses. If the Government has given to any person a formal assurance—nay, if the Government has excited in any person's mind a reasonable expectation—that he shall receive a certain income as a teacher or a learner of Sanscrit or Arabic, I would respect that person's pecuniary interests; I would rather err on the side of liberality to individuals than suffer the public faith to be called in question. But to talk of a government pledging itself to teach certain languages and certain sciences, though those languages may become useless, though those sciences may be exploded, seems to me quite unmeaning. There is not a single word in any public instrument from which it can be inferred that the Indian Government ever intended to give any pledge on this subject, or ever considered the destination of these funds as unalterably fixed. But, had it been otherwise, I should have denied the competence of our predecessors to bind us by any pledge on such a subject. Suppose that a government had in the last century enacted in the most solemn manner that all its subjects should, to the end of time, be inoculated for small-pox, would that government be bound to persist in the practice after Jenner's discovery? These promises of which no body claims the performance and from which no body can grant a release, these vested rights which vest in no body, this property without proprietors, this robbery which makes no body poorer, may be comprehended by persons of higher faculties than mine. I consider this plea merely as a set form of words, regularly used both in England and in India, in defence of every abuse for which no other plea can be set up.

5. I hold this lac of rupees to be quite at the disposal of the Governor General in Council for the purpose of promoting learning in India in any way which may be thought most advisable. I hold his Lordship to be quite as free to direct that it shall no longer be employed in encouraging Arabic and Sanscrit, as he is to direct that the reward for killing tigers in Mysore shall be diminished, or that no more public money shall be expended on the chanting at the cathedral.

6. We now come to the gist of the matter. We have a fund to be employed as government shall direct for the intellectual improvement of the people of this country. The simple question is, what is the most useful way of employing it?

7. All parties seem to be agreed on one point, that the dialects commonly spoken among the natives of this part of India contain neither literary nor scientific information, and are moreover so poor and rude that, until they are enriched from some other quarter, it will not be easy to translate any valuable work into them. It seems to be admitted on all sides, that the intellectual improvement of those classes of the people who have the means of pursuing higher studies can at present be effected only by means of some language not vernacular amongst them.

8. What then shall that language be? One-half of the Committee maintain that it should be the English. The other half strongly recommend the Arabic and Sanscrit. The whole question seems to me to be—which language is the best worth knowing.

9. I have no knowledge of either Sanscrit or Arabic. But I have done what I could to form a correct estimate of their value. I have read translations of the most celebrated Arabic and Sanscrit works. I have conversed, both here and at home, with men distinguished by their proficiency in the Eastern tongues. I am quite ready to take the oriental learning at the valuation of the orientalists themselves. I have never found one among them who could deny that a single shelf of a good European library was worth the whole native literature of India and Arabia. The intrinsic superiority of the western literature is, indeed, fully admitted by those members of the Committee who support the oriental plan of education.

10. It will hardly be disputed, I suppose, that the department of literature in which the eastern writers stand highest is poetry. And I certainly never met with any orientalist who ventured to maintain that the Arabic and Sanscrit

 நன்றி : இந்திய தேசிய ஆவணக் காப்பகம்

3

poetry could be compared to that of the great European nations. But when we pass from works of imagination to works in which facts are recorded and general principles investigated, the superiority of the Europeans becomes absolutely immeasurable. It is, I believe, no exaggeration to say that all the historical information which has been collected from all the books written in the Sanscrit language is less valuable than what may be found in the most paltry abridgments used at preparatory schools in England. In every branch of physical or moral philosophy, the relative position of the two nations is nearly the same.

11. How then stands the case? We have to educate a people who cannot at present be educated by means of their mother tongue. We must teach them some foreign language. The claims of our own language it is hardly necessary to recapitulate. It stands pre-eminent even among the languages of the West. It abounds with works of imagination not inferior to the noblest which Greece has bequeathed to us,—with models of every species of eloquence,—with historical compositions which, considered merely as narratives, have seldom been surpassed, and which, considered as vehicles of ethical and political instruction, have never been equalled,—with just and lively representations of human life and human nature,—with the most profound speculations on metaphysics, morals, government, jurisprudence, trade,—with full and correct information respecting every experimental science which tends to preserve the health, to increase the comfort, or to expand the intellect of man. Whoever knows that language has ready access to all the vast intellectual wealth which all the wisest nations of the earth have created and hoarded in the course of ninety generations. It may safely be said that the literature now extant in that language is of far greater value than all the literature which three hundred years ago was extant in all the languages of the world together. Nor is this all. In India English is the language spoken by the ruling class. It is spoken by the higher class of natives at the seats of Government. It is likely to become the language of commerce throughout the seas of the East. It is the language of two great European communities which are rising, the one in the south of Africa, the other in Australasia,—communities which are every year becoming more important and more closely connected with our Indian empire. Whether we look at the intrinsic value of our literature, or at the particular situation of this country, we shall see the strongest reason to think that, of all foreign tongues, the English tongue is that which would be the most useful to our native subjects.

12. The question now before us is simply whether, when it is in our power to teach this language, we shall teach languages in which, by universal confession, there are no books on any subject which deserve to be compared to our own, whether, when we can teach European science, we shall teach systems which, by universal confession, wherever they differ from those of Europe differ for the worse, and whether, when we can patronize sound philosophy and true history, we shall countenance, at the public expense, medical doctrines which would disgrace an English farrier, astronomy which would move laughter in girls at an English boarding school, history abounding with kings thirty feet high and reigns thirty thousand years long, and geography made of seas of treacle and seas of butter.

13. We are not without experience to guide us. History furnishes several analogous cases, and they all teach the same lesson. There are, in modern times, to go no further, two memorable instances of a great impulse given to the mind of a whole society, of prejudices overthrown, of knowledge diffused, of taste purified, of arts and sciences planted in countries which had recently been ignorant and barbarous.

14. The first instance to which I refer is the great revival of letters among the western nations at the close of the fifteenth and the beginning of the sixteenth century. At that time almost every thing that was worth reading was contained in the writings of the ancient Greeks and Romans. Had our ancestors acted as the Committee of public instruction has hitherto acted,—had they neglected the language of Thucydides and Plato, and the language of Cicero and Tacitus,—had they confined their attention to the old dialects of our own island,—had they printed nothing and taught nothing at the Universit[illegible] chronicles in Anglo-Saxon and [illegible]mances in Norman French,—would Eng[illegible] ever have been what she now is?

4

What the Greek and Lan were, to the contemporaries of More and Ascham, our tongue is to the peo f India. The literature of England is now more valuable than that of clasical antiquity. I doubt whether the Sanscrit literature be as valuable as the f our Saxon and Norman progenitors. In some departments—in history xample—I am certain that it is much less so.

15. Another instance ny be said to be still before our eyes. Within the last hundred and twenty s, a nation which had previously been in a state as barbarous as that in w our ancestors were before the Crusades has gradually emerged from th gnorance in which it was sunk, and has taken its place among civilised communities. I speak of Russia. There is now in that country a large educated class abounding with persons fit to serve the State in the highest functions, and in no wise inferior to the most accomplished men who adorn the best circles of Paris and London. There is reason to hope that this vast empire which, in the time of our grand-fathers, was probably behind the Punjab, may, n the time of our grand-children, be pressing close on France and Britain in the career of improvement. And how was this change effected? Not by flattering nat nal prejudices: not by feeding the mind of the young Muscovite with the old women's stories which his rude fathers had believed:—not by filling his head with lying legends about St. Nicholas:—not by encouraging him to study the great question, whether the world was or was not created on the 13th of September:—not by calling him "a learned native" when he had mastered all these points of knowledge: but by teaching him those foreign languages in which the greatest mass of information had been laid up, and thus putting all that information within his reach. The languages of western Europe civilised Russia. I cannot doubt that they will do for the Hindoo what they have done for the Tartar.

16. And what are the arguments against that course which seems to be alike recommended by theory and by experience? It is said that we ought to secure the co-operation of the native public, and that we can do this only by teaching Sanscrit and Arabic.

17. I can by no means admit that, when a nation of high intellectual attainments undertakes to superintend the education of a nation comparatively ignorant, the learners are absolutely to prescribe the course which is to be taken by the teachers. It is not necessary however to say any thing on this subject. For it is proved by unanswerable evidence, that we are not at present securing the co-operation of the natives. It would be bad enough to consult their intellectual taste at the expense of their intellectual health. But we are consulting neither. We are withholding from them the learning which is palatable to them. We are forcing on them the mock learning which they nauseate.

18. This is proved by the fact that we are forced to pay our Arabic and Sanscrit students while those who learn English are willing to pay us. All the declamations in the world about the love and reverence of the natives for their sacred dialects will never, in the mind of any impartial person, outweigh this undisputed fact, that we cannot find in all our vast empire a single student who will let us teach him those dialects, unless we will pay him.

19. I have now before me the accounts of the Mudrassa for one month, the month of December 1833. The Arabic students appear to have been seventy-seven in number. All receive stipends from the public. The whole amount paid to them is above 500 rupees a month. On the other side of the account stands the following item

Deduct amount realized from the out-students of English for the months of May, June, and July last.—103 rupees.

20. I have been told that it is merely from want of local experience that I am surprised at these phænomena, and that it is not the fashion for students in India to study at their own charges. This only confirms me in my opinions. Nothing is more certain than that it never can, in any part of the world, be necessary to pay men for doing what they think pleasant and profitable. India is no exception to this rule. The people of India do not require to be paid for eating rice when they are hungry, or for wearing woollen cloth in the cold

5

season. To come nearer to the case before us;—the children who learn their letters and a little elementary arithmetic from the village schoolmaster are not paid by him. He is paid for teaching them. Why then is it necessary to pay people to learn Sanscrit and Arabic? Evidently because it is universally felt that the Sanscrit and Arabic are languages the knowledge of which does not compensate for the trouble of acquiring them. On all such subjects the state of the market is the decisive test.

21. Other evidence is not wanting, if other evidence were required. A petition was presented last year to the Committee by several ex-students of the Sanscrit College. The petitioners stated that they had studied in the college ten or twelve years; that they had made themselves acquainted with Hindoo literature and science, that they had received certificates of proficiency. And what is the fruit of all this? "Notwithstanding such testimonials" they say "we have but little prospect of bettering our condition without the kind assistance of your honorable Committee, the indifference with which we are generally looked upon by our countrymen, leaving no hope of encouragement and assistance from them." They therefore beg that they may be recommended to the Governor General for places under the Government—not places of high dignity or emolument, but such as may just enable them to exist. "We want means," they say, "for a decent living, and for our progressive improvement, which however we cannot obtain without the assistance of Government, by whom we have been educated and maintained from childhood." They conclude by representing very pathetically that they are sure that it was never the intention of Government, after behaving so liberally to them during their education, to abandon them to destitution and neglect.

22. I have been used to see petitions to Government for compensation. All those petitions, even the most unreasonable of them, proceeded on the supposition that some loss had been sustained, that some wrong had been inflicted. These are surely the first petitioners who ever demanded compensation for having been educated gratis, for having been supported by the public during twelve years, and then sent forth into the world well furnished with literature and science. They represent their education as an injury which gives them a claim on the Government for redress, as an injury for which the stipends paid to them during the infliction were a very inadequate compensation. And I doubt not that they are in the right. They have wasted the best years of life in learning what procures for them neither bread nor respect. Surely we might with advantage have saved the cost of making these persons useless and miserable. Surely men may be brought up to be burdens to the public and objects of contempt to their neighbours at a somewhat smaller charge to the State. But such is our policy. We do not even stand neuter in the contest between truth and falsehood. We are not content to leave the natives to the influence of their own hereditary prejudices. To the natural difficulties which obstruct the progress of sound science in the East, we add great difficulties of our own making. Bounties and premiums, such as ought not to be given even for the propagation of Truth, we lavish on false taste and false philosophy.

23. By acting thus we create the very evil which we fear. We are making that opposition which we do not find. What we spend on the Arabic and Sanscrit Colleges is not merely a dead loss to the cause of Truth. It is bounty-money paid to raise up champions of error. It goes to form a nest not merely of helpless place hunters but of bigots prompted alike by passion and by interest to raise a cry against every useful scheme of education. If there should be any opposition among the natives to the change which I recommend, that opposition will be the effect of our own system. It will be headed by persons supported by our stipends, and trained in our colleges. The longer we persevere in our present course, the more formidable will that opposition be. It will be every year reinforced by recruits whom we are paying. From the native society, left to itself, we have no difficulties to apprehend. All the murmuring will come from that oriental interest which we have, by artificial means, called into being and nursed into strength.

24. There is yet another fact which is alone sufficient to prove that the feeling of the native public, when left to itself, is not such as the supporters of the old system represent it to be. The Committee have thought fit to lay out above

 நன்றி : இந்திய தேசிய ஆவணக் காப்பகம்

6

a lac of rupees in printing Arabic and Sanscrit books. Those books find no purchasers. It is very rarely that a single copy is disposed of. Twenty-three thousand volumes, most of them folios and quartos, fill the libraries or rather the lumber-rooms of this body. The Committee contrive to get rid of some portion of their vast stock of oriental literature by giving books away. But they cannot give so fast as they print. About twenty thousand rupees a year are spent in adding fresh masses of waste paper to a hoard which, one should think, is already sufficiently ample. During the last three years about sixty thousand rupees have been expended in this manner. The sale of Arabic and Sanscrit books during those three years has not yielded quite one thousand rupees. In the meantime the School book Society is selling seven or eight thousand English volumes every year, and not only pays the expenses of printing, but realizes a profit of twenty per cent on its outlay.

25. The fact that the Hindoo law is to be learned chiefly from Sanscrit books, and the Mahometan law from Arabic books, has been much insisted on, but seems not to bear at all on the question. We are commanded by parliament to ascertain and digest the laws of India. The assistance of a Law-Commission has been given to us for that purpose. As soon as the Code is promulgated the Shasters and the Hedaya will be useless to a moonsiff or a sudder ameen. I hope and trust that, before the boys who are now entering at the Mudrassa and the Sanscrit College have completed their studies, this great work will be finished. It would be manifestly absurd to educate the rising generation with a view to a state of things which we mean to alter before they reach manhood.

26. But there is yet another argument which seems even more untenable. It is said that the Sanscrit and Arabic are the languages in which the sacred books of a hundred millions of people are written, and that they are on that account entitled to peculiar encouragement. Assuredly it is the duty of the British Government in India to be not only tolerant but neutral, on all religious questions. But to encourage the study of a literature, admitted to be of small intrinsic value, only because that literature inculcates the most serious errors on the most important subjects, is a course hardly reconcileable with reason, with morality, or even with that very neutrality which ought, as we all agree, to be sacredly preserved. It is confessed that a language is barren of useful knowledge. We are to teach it because it is fruitful of monstrous superstitions. We are to teach false history, false astronomy, false medicine, because we find them in company with a false religion. We abstain, and I trust shall always abstain, from giving any public encouragement to those who are engaged in the work of converting the natives to Christianity. And while we act thus, can we reasonably or decently bribe men, out of the revenues of the State, to waste their youth in learning how they are to purify themselves after touching an ass or what texts of the Vedas they are to repeat to expiate the crime of killing a goat?

27. It is taken for granted by the advocates of oriental learning that no native of this country can possibly attain more than a mere smattering of English. They do not attempt to prove this. But they perpetually insinuate it. They designate the education which their opponents recommend as a mere spelling-book education. They assume it as undeniable that the question is between a profound knowledge of Hindoo and Arabian literature and science on the one side, and a superficial knowledge of the rudiments of English on the other. This is not merely an assumption, but an assumption contrary to all reason and experience. We know that foreigners of all nations do learn our language sufficiently to have access to all the most abstruse knowledge which it contains, sufficiently to relish even the more delicate graces of our most idiomatic writers. There are in this very town natives who are quite competent to discuss political or scientific questions with fluency and precision in the English language. I have heard the very question on which I am now writing discussed by native gentlemen with a liberality and an intelligence which would do credit to any member of the Committee of public instruction. Indeed it is unusual to find, even in the literary circles of the Continent, any foreigner who can express himself in English with so much facility and correctness as we find in many Hindoos. Nobody, I suppose, will contend that English is so difficult to a Hindoo as Greek to an Englishman. Yet an

7

intelligent English youth, in a much smaller number of years than our unfortunate pupils pass at the Sanscrit College, becomes a̶le to read, to enjoy, and even to imitate not unhappily the compositions of th best Greek authors. Less than half the time which enables an English yo th to read Herodotus and Sophocles ought to enable a Hindoo to read Hume and Milton.

28. To sum up what I have said. I think it clear that we are not fettered by the Act of Parliament of 1813, that we are not fettered by any pledge expressed or implied, that we are free to em y our funds as we choose, that we ought to employ them in t is best worth knowing, that English is better worth knowing r Arabic, that the natives are desirous to be taught English, irous to be taught Sanscrit or Arabic, that neither as the la nor as the languages of religion, have the Sanscrit and Arabic aim to our encouragement, that it is possible to make natives of y thoroughly good English scholars, and that to this end our efforts ou e directed.

29. In one point I fully agree with the men to whose general views I am opposed. I feel with them that it is ble for us, with our limited means, to attempt to educa e the body of ople. We must at present do our best to form a class who may be interpret etween us and the millions whom we govern—a class of persons Indian in bl and colour, but English in tastes, in opinions, in morals and in intellect. T that class we may leave it to refine the vernacular dialects of the count to enrich those dialects with terms of science borrowed from the western nome iature, and to render them by degrees fit vehicles for conveying knowled to the great mass of the population.

30. I would strictly respect all exis erests. I would deal even generously with all individuals who have l reason to expect a pecuniary provision. But I would strike at the r the bad system which has hitherto been fostered by us. I would at op the printing of Arabic and Sanscrit books. I would abolish the M and the Sanscrit College at Calcutta. Benares is the great seat of B minical learning; Delhi of Arabic learning. If we retain the Sanscrit College at Benares and the Mahometan College at Delhi, we do enough and much more than enough in my opinion, for the Eastern languages. If the Benares and Delhi Colleges should be retained, I would at least recommend hat no stipends shall be given to any students who may hereafter repair thi r, but that the people shall be left to make their own choice between the rival systems of education without being bribed by us to learn what they have n desire to know. The funds which would thus be placed at our disposal w uld enable us to give larger encouragement to the Hindoo College at Calc tta, and to establish in the principal cities throughout the Presidencies of ort William and Agra schools in which the English language might be well an thoroughly taught.

31. If th decision of his Lordship in Counc l should be such as I anticipate, I shall enter on the performance of my du s with the greatest zeal and alacrity. If, on the other hand, it be the opi ion of the Government that the present system ought to remain unchanged, I beg that I may be permitted to retire from the chair of the Committee. I fe l that I could not be of the smallest use there. I feel also that I should be lending my countenance to what I firmly believe to be a mere delusion. I elieve that the present system tends not to accelerate the progress of truth but to delay the natural death of expiring errors. I conceive that we have at pre nt no right to the respectable name of a Board of public instruction. We re a Board for wasting the public money, for printing books which are of ss value than the paper on which they are printed was while it was blank— or giving artificial encouragement to absurd history, absurd metaphysics, ab rd physics, absurd theology— for raising up a breed of scholars who find the scholarship an incumbrance and a blemish, who live on the public while y are receiving their education, and whose education is so utterly useless to the that, when they have received it, they must either starve or live on the pu ic all the rest of their lives. Entertaining these opinions, I am naturally de sirous to decline all share in the responsibility of a body which, unless it alters whole mode of proceedings, I must consider, not merely as useless, but as po ively noxious.

2nd February 1835.

T. B. MACAULAY.

I give my entire concurrence to the senti ents expressed in this minute.

W. C. BENTINCK.

G. I. C. P. O. -25.—W. B. G.

employ o teaching w Sanscrit or not desir of Law peculiar This com ought to the gentle impossi the peop ... be ...

56°

மெக்காலேயின் அறிக்கை

நன்றி : இந்திய தேசிய ஆவணக் காப்பகம்

காலனிய காலக் கல்வி குறித்துப் பேச, எழுத முற்படும் எவராயினும் மெக்காலே குறித்தும் அவரின் அறிக்கை குறித்தும் பேசாமலோ, எழுதாமலோ கடந்து செல்ல முடியாது. இந்தியத் துணைக்கண்டத்தின் கல்வி வரலாற்றில் தனக்கென்ற ஒரு தனி இடத்தினை ‘மெக்காலே அறிக்கை’ கொண்டுள்ளது. மெக்காலே அறிக்கையினைக் குறித்த ஒரு பெரும் பிம்பம் ஏற்கனவே நமது மத்தியில் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளது. அவ்வறிக்கையில் அவர் குறிப்பிடும் விசயங்களைவிட, அவர் குறிப்பிடாத பல விசயங்களை அவர் குறிப்பிட்டதாகக் கூறி பரப்பப்பட்டு வருகிறது. உண்மையில் மெக்காலே குறிப்பிட்டது என்ன என்பதை ஒவ்வொருவரும் அறிந்து கொள்வது முக்கியமானது. இந்த அறிக்கையில் சொல்லப்படாத விசயங்களைக் கூறியும், திரித்தும் இவ்வறிக்கைக்கு எதிரான வாதங்கள் வைக்கப்படுகின்றன.

ரோஜா முத்தையா
ஆராய்ச்சி நூலகம்